

Letnik LVII

Februar 1940

Štev. 2

Vsebina 2. štev.: Naslovna slika: Kapucinska cerkev sv. Ožbolta v Ptuj. — Jezus se poslovi od Marije 33. — Božji dnevi 34. — Krščanska družina 37. — Sv. Marjeta Kortonska 39. — Ptujski kapucini 40. — Kongres K. K. 42. — Kako se gibljejo tretjerredne skupščine 44. — Zlata maša p. Ananije 45. — Nove orgle v Kamniku 46. — Frančiškova mladina 47. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 50. — † P. Andrej Golob O. F. M. 51. — Življenje kapucinskega br. Jurija 52. — Ob 100 letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja 55. — Razgled po svetu 57. — Pax et bonum 60. — Večna luč v serafinskem kolegiju 62. — In naj molijo za mrtve 62. — Nove knjige 36, 46, 64.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1940

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; Za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franc. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Teodor Tavčar, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravišтво »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1940

F e b r u a r

1 Č	PO.	B. Evstohija in Veridijana	15 Č	PO.Čm.	B. Andrej sp.
2 P	VO. PO.	Darovanje Gosp., Svečnica	16 P		KV. B. Filipa d.
3 S	Čm.	B. Matej šk., S. Blaž šk.	17 S		KV. B. Luka sp.
4 N	PO.	3. predpostna ned., S. Jožef sp., S. Andrej šk.	18 N		2. postna ned., B. Simeon šk. in muč.
5 P	PO.	S. Peter Krstnik in tov.	19 P	PO.	S. Konrad sp. 3. r.
6 T		S. Tit šk., S. Doroteja m.	20 T	Čm.	B. Peter sp.
7 S		Pepelnica, B. Ricerij in tov.	21 S		Od dneva.
8 Č		S. Janez iz Mate sp.	22 Č	PO.	S. Marjeta spok., St. sv. P.
9 P		S. Ciril aleks. šk. in c. uč.	23 P		S. Peter Damijan, šk. c. uč.
10 S		S. Skolastika dev.	24 S		Od dneva (prestopni dan)!
11 N		1. postna ned., Lurška Ma-ti Božja.	25 N		3. postna ned., S. Matija ap.
12 P		Sedem sv. ustanovnikov	26 P		Od S. Matije ap., B. Sebast.
13 T		B. Janez Triorski m.	27 T	PO.Čm.	B. Izabela dev.
14 S		KV. B. Ivana Valois vd.	28 S		S. Gabrijel od ž. M. B.
			29 Č		B. Antonija vd.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVII
Ljubljana

1940-II.
Februar

Jezus se poslovi od Marije

(Stara pesem iz 16. stoletja.)

*Potem ko je vzel Sin od Matere slovo
in je kmalu trpljenje prebridko prišlo,
je padla žalost Mariji v srce
in je vprašala Jezusa ihté:*

*»Povej mi, ljubljeni Sin moj,
kaj se bo zgodilo na véliki petek s teboj?«*

*Jezus pogleda Mater mehko,
da v slutnji prebridki vsa zadrhti
in v solzah ji grenkih zasiye oko,
ko težke besede ji Sin govori:*

*»Veliki petek, o Mati, da bil bi ti skrit,
veliki petek bom ves s krvjo oblit.
Na križ me bodo položili trdo
in razpeli surovo moje telo;
prebodli mi bodo roke in noge.
O Mati — tedaj boš točila grenke solze.«*

Božji dnevi

Glavna stvar pri posvečevanju nedelje je bila že v prvi dobi krščanstva služba božja, sveta maša. Tako beremo v Apostolskih delih (20, 7), da so se verniki prvi dan v tednu, to je v nedeljo zbrali k lomljenju kruha, in sveti Justin piše, da so se kristjani v nedeljo shajali k evharistični daritvi.

Ko je prvotna gorečnost glede tega začela pojemati, je Cerkev vernike opominjala, da naj hodijo k sveti maši in je kaznovala one, ki je niso hoteli poslušati. Pozneje je dolžnost, hoditi v nedeljo k sveti maši, večkrat povdarjala in sedaj cerkveni zakonik veli: v nedeljo verniki morajo iti k sveti maši. Ta »moraš« nam ne bo pretežak in zapoved ne preodvratna, če se spomnimo Gospodovih besed: »Dajte Bogu, kar je božjega« in če pomislimo, da je sveta maša središče vsega katoliškega bogočastja, da je najsvetejše in najveličastnejše opravilo na zemlji. Pri njej se ponavzočuje Jezusova daritev na križu. Nebeškemu Očetu se daruje sam Sin božji in mi se mu pridružimo, da z njim skupaj Boga slavimo, ga zahvaljujemo, mu zadoščamo za grehe, ga prosimo pomoči, ter prejemo milosti, blagoslov, odvrnitev nesreč in časne dobrrote.

V februarju bomo šli štirikrat k sveti maši, ker ima ta mesec štiri nedelje: tretjo predpostno in tri postne nedelje.

1. Tretja predpostna nedelja. Evangelij poroča, kako je Jezus, — z dvanajsterimi potujoč v Jeruzalem, da se nad Sinom človekovim dopolni vse, kar je pisano po prerokih, — blizu mesta Jerihe slepcu, kraj pota sedečemu in prosečemu: »Jezus, Gospod, daj, da spregledam«, dejal: »Spreglej, tvoja vera te je ozdravila« (Luka 18, 31-43).

»Gospod, daj, da spregledam«, to bodi prošnja nas vseh! Dnevi so tu, polni resnobe. Da bi sproščeni slepote duha mogli dojeti ves njihov pomen!

Tam nekje blizu bavarske meje je v stari, veličastni opatijski cerkvi pokopan vitez. V nagrobni spomenik mu je vklesano ime, slavna dela, častni naslovi in visoki položaji, ki jih je v življenju zavzemal. Pod vsem pa: Nunc cinis — zdaj prah.

Kaj ni to kakor glas pepelnice: »Spomni se človek, da si prah in da se v prah povrneš.« Od nikogar, pa naj bo še tako bogat in mogočen, slaven in poveljevan, lep in nadarjen, ne ostane drugega, kot kupček prahu. Vsem in prav vsem; ustvarjajočim, računajočim, zaskrbljenim in počivajočim stoji na čelu kakor nad grobom zapisano: prah in nič drugega kot prah. Vse mine. »Če so preroštva, bodo ponehala; če jeziki, bodo umolknili; če vednost, bo prešla« (I. Kor. 13, 8).

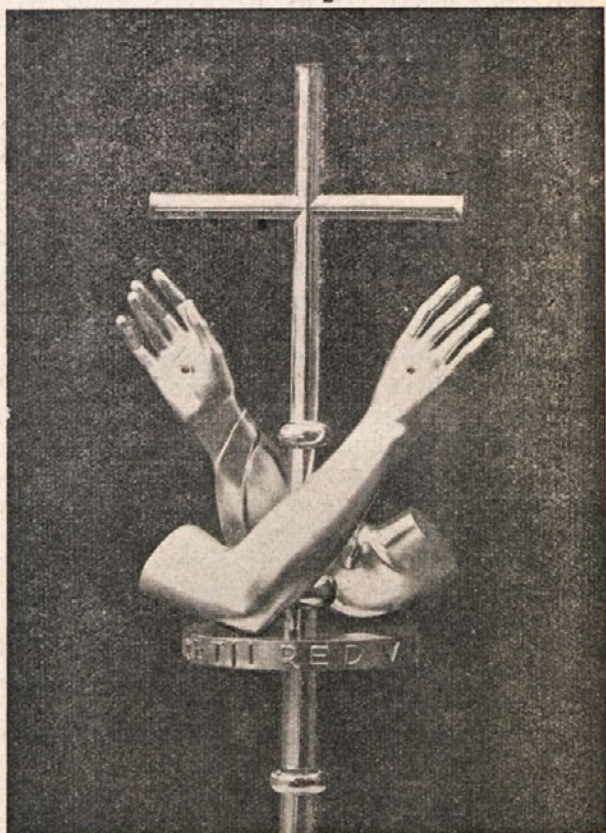
Resne misli so to, ki žalost budijo, kajne? Pa bom rekel besedo tolažbe: Prah bo samo telo, duša ostane. In še: »Svet prejde in njegovo poželenje; kdor pa vrši voljo božjo ostane vekomaj« (I. Jan. 2, 17). In še: »Ljubezen nikoli ne mine.« Ljubezen namreč, ki o njej piše apostol sveti Pavel: »Zdaj pa ostanejo vera, upanje in ljubezen, to troje; največja med temi pa je ljubezen« (I. Kor. 13, 13).

2. Prva postna nedelja se po pepelnici, ki je v sredo prej, imenuje tudi pepelnična nedelja. Po tej nedelji so nekdanj splošno začenjali post. Zato se v evangeliju bere, kako se je Jezus v puščavi postil štirideset dni in štirideset noči. Gospodov vzgled naj bi verno ljudstvo bodril k vztrajnosti v pokori in zatajevanju v svetem postnem času.

Pokora in zatajevanje sta pač velika branitelja pred skušnjavami. Teh je pa vedno dovolj. Dokler bo kaj življenja v nas, bo v nas tako, kakor je v družini, kjer gospodar in gospodinja vlečeta vsak na svojo stran. Eden hoče tako, drugi drugače in kreg in prepir sta na dnevnem redu. Tako nam duša hrepeni navzgor, k Bogu, h kreposti, k svetosti, telo pa nas vleče navzdol, v greh, v blato. Nikdar nismo varni. Še takrat, ko nam bo v očeh zablestela zadnja solza in se bomo lovili še za poslednji dih, se bo motovilil okoli nas skušnjavec ter nas motil in begal. Odstopil bo šele takrat, ko bodo kanile na nas prve kapljice blagoslovljene vode in bodo prvič spregovorili nad nami: »Gospod, daj mu večni pokoj, — naj počiva v miru.« Do takrat pa se bo treba boriti iz dneva v dan, iz ure v uro, od trenutka do trenutka; boriti se mirno, pa odločno, kakor nam je pokazal Jezus v puščavi; boriti se z molitvijo, s pokoro in z zatajevanjem, zakaj »ta rod — skušnjavcev — se ne da pregnati drugače, kakor le z molitvijo in postom.«

Ko nas v berilu prve postne nedelje sveta Cerkve opominja: »Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan rešitve« (II. Kor. 6, 2), skušajmo zaživeti tako, da bomo z apostolom sv. Pavlom mogli reči: »V ničemer ne dajemo nobenega pohujšanja, marveč se v vsem skazujemo kot božje služabnike, v veliki potrpežljivosti, v postu s čistostjo, s prizanesljivostjo, s prijaznostjo, z nehinavsko ljubeznijo in z govorjenjem resnice« (II. Kor. 6, 3-7).

3. Druga postna nedelja. Teden po prvi postni nedelji je kvatrti teden. Zato ima druga postna nedelja ime kvatrna nedelja. Od kdaj so v Cerkvi v navadi kvatrti dnevi, natančno ne vemo. Prvotno so jih poznali samo v Rimu, pozneje pa je to šego sprejela vsa Cerkve. Začeli so se kvatrti dnevi pač tako, da so k dvema prvotnima postnima dnevoma, k sredi in petku, dodali še soboto, najprej za tri, pozneje pa za štiri tedne v letu. Hoteli so namreč, da bodi vsaka letna doba posvečena s posebnim postom, ali pa so želeli, da bi se tudi v Novi zavezi ravnali po besedah preroka Zaharija, ki je priporočal Izraelcem post štirikrat na leto. Papež Urban II. je leta 1095. določil, da naj bodo kvatrti dnevi: a) po prvi nedelji v postu; b) binkoštni teden; c) teden po prazniku Povišanja sv. križa (14. sept.) in d) po tretji adventni nedelji.

Kvratno soboto so v prvi dobi praznovali z vigilijo, to je, imeli so službo božjo ponoči od sobote na nedeljo. Na to nas danes še spominja šest beril pri sveti maši, ki je zato vsako soboto nekaj daljša kot sicer. Na kvratno soboto, oziroma v noči med soboto in nedeljo, so nekdanj škofje posvečevali dijakone in mašnike. Zato so še zdaj na kvratno nedeljo pri popoldanski službi božji predpisane molitve za duhovnike. Opravljajmo te molitve radi, saj so nam duhovniki tako zelo potrebni. Samo oni nam posredujejo milosti, ki jih potrebujemo, da moremo izvršiti voljo božjo. Volja božja pa je, da se posvetimo.

Evangelij te nedelje govori o Jezusovem spremenjenju na gori Tabor. Samo malo nebeške svetlobe in samo malo večnega veličastva je obsijalo Jezusa, pa so bili apostoli že vsi iz sebe: »Gospod, dobro nam je tukaj biti« (Mat. 17, 4). Kako nam bo pač šele takrat, ko bo Jezus pred nami razodel vso polnost svojega božjega veličastva! Zato ni nič preveč, kar storimo za svetost in za zveličanje, ker se nič na tem svetu ne da primerjati s slavo, ki bo naš delež v večnosti, če bomo zvesti.

4. Tretja postna nedelja nima posebnega imena. Pravimo ji kar brezimna nedelja. V evangeliju beremo, kako je Jezus izganjal hudobnega duha, ki je bil nem. In ko je hudobnega duha izgnal, je mutec spregovoril in množice so se začudile. Čudile so se. Da, pa je bilo to tudi vse. Čudeža niso mogli tajiti, a verovati niso hoteli. V zadregi so si pomagali z zaslepljenostjo in zakrknjenostjo, ki ji zlepa ni primere: s satanom je v zvezi, s poglavarjem hudih duhov izganja hudobne duhove.

Jezus jih je zavrnil, kakor jih je samo on znal in dodal je besede, ki so za vse čase kakor mejnik med nami: »Kdor ni z menoj, je zoper mene in kdor ne zbira z menoj, raztresa« (Luka 11, 23). Gospod hoče imeti zase celo srce. Dvoličnosti, polovičarstva ne mara. Dvoje oces imamo, pa ne moremo gledati hkrati z enim navzgor in z drugim navzdol. Dve nogi imamo, pa ne moremo iti hkrati z eno naprej in z eno nazaj. Srce pa imamo samo eno in dušo tudi samo eno. Bi torej to mogli še deliti? Ne! Ali celo srce in celo dušo Kristusu, ali pa celo srce in celo dušo satanu. Kaj srednjega Gospod ne pozna.

Ni dovolj, da smo katoličani samo po imenu. Tudi živeti moramo katoliško. Ni dovolj, da smo samo na zunaj člani Cerkve, udje Kristusovega skrivnostnega telesa; tudi poslušati moramo, kar Cerkev uči. Pa tudi ni dovolj, da bi božjo besedo samo poslušali, hodili h pridigam, h krščanskemu nauku, ali da bi kaj takega brali; kar smo v nedeljo božjega slišali in brali, to moramo med tednom razmisliti in po tem uravnati svoje delo in svoje življenje. To zadnje je najvažnejše in to ima v mislih Gospod, ko pravi: »Kdor ni z menoj, je zoper mene.«

M. Tome: Srce žari v ljubezni, 9 pesmi v čast presv. Srcu Jezusovemu za mešan zbor. Samozaložba. En izvod 12 din. Pri odkupu 10 izv. ostalih 9 po 6 din. — Temeljiti skladatelj se je v teh pripravnih pesmicah spustil niže kakor navadno, poiskal skromnejšo obliko in se omejil na moč šibkejših zborov. Saj ob prvih petkih organist ne more nastopiti s celotnim zborom. Kako prav bodo prišle take pesmi! Pa tudi ob nedeljah bodo izpolnile vrzel, ko je treba počastiti presv. Srce. Poslušavca moti v prvi pesmi začetek. Res lepa besedila naj bi stavke v vseh kiticah enako odmerjala. Tu, na primer, bo druga in tretja kitica razumljiva; prva pa se sliši: Srce žari v ljubezni, pogube in bolezni. Če bi gg. pesniki take hibe odpravili, bi še marsikatero besedilo donelo s kora. Lepo tiskano in poceni! Priporočamo!

L. M.

Krščanska družina

Krščanska družina je nekaj čisto drugega, kot katerakoli druga družina. Kot že pridevek 'krščanska' pove, ona spada v nadnaravni red. Pred kratkim jo je sam sv. oče imenoval božje svetišče. Pač zato, ker so vrata v to svetišče, sv. zakon, zakrament. Zato je med krščansko družino in med drugimi družinami tak razloček, kot med navadno hišo in in cerkvijo, ki je izključno za bogočastje posvečena.

Toda to iz božjih virov zajeto pojmovanje krščanske družine je danes med kristjani in celo katoličani, zelo obledelo. Zato je pristno krščanskih družin vedno manj. Ta božja svetišča med nami še na debelo skru-

Sveta Družina, lepa edina.

Jezus, Marija, Jožef!

Varhi odbrani, v zgled ste
nam dani

Jezus, Marija, Jožef!

(Cerkv. pesem.)

nijo in razsvečujejo. Zakon je mnogim navadna zasebna, k večjemu še civilno pravna pogodba, ki se sporazumno lahko razdere, kar pomeni uničenje krščanske družine v korenini. Pa tudi pravilno ustanovljene krščanske družine so po moderno poganskem življenju oskrunjena božja svetišča, kar je v enem oziru še bolj žalostno.

To pomeni, da je kraljestvo božje na zemlji od znotraj, in sicer pri korenini, ogroženo. Kajti krščanske družine so matične celice Kristusovega kraljestva na zemlji. Po njih in iz njih se to kraljestvo iz sebe pomlaja in raste. Kolikor otrok, toliko božjih državljanov, ne sicer zgolj po rojstvu in krščanskih staršev, ampak po prerobenju iz milosti. Ako te matične celice zamro, ali jih sovražnik zamori, je vsako zamrlo oz. bilo zamorjeno zrno, ki bi bilo dalo klas za božjo žitnico.

Če nismo mi preveč svoje pažnje obračali sovražnikom kraljestva božjega na zemlji, ki so ga ogrožali od zunaj, premalo pa onim, ki so ga ogrožali od znotraj in to celo pri korenini, pri družini? Mar nismo pre-

dolgo le z žalostjo gledali in tožili, kako krščanska družina propada, ne da bi jo bili resno in smotreno skušali rešiti in dvigniti? Bodi kakor že, danes se zavedamo tega nevarnega notranjega sovražnika, ki nam skruni naša svetišča, naše družine in uničuje matične celice našega notranjega podmladka.

Katoliška akcija, katere cilj je vse prenoviti v Kristusu, je svojo prvo pozornost obrnila krščanski družini. Njo hoče upodobiti njenemu najlepšemu vzoru, sv. Družini, iz katere je izšel Bog-človek, jo posvetil in postavil za lik krščanski družini. Saj, če to v Kristusu prenovi, bo prenovila občo krščansko družbo. Ako ji to ne uspe, bo njeno krščansko obnovitveno delo le prepleskanje črvice omare. Kajti podmladek, s katerim družine zalagajo družbo je navadno tak, kakršne so družine.

Tudi vodstvo naše katoliške akcije je zastavilo pri družinski obnovi. Je moralo vedeti zakaj. Naša družina sicer v splošnem še ni francoska ali nemška, kjer je že malo zakonskih, ki bi ne znali več do dveh šteti, in še to je vse prej kot krščansko vzgojeno. Vsaj naša podeželska družina je v splošnem še zdrava in tudi po duhu in življenju krščanska, ne samo po imenu. Je pa vedno bolj ogrožena od modernizirane gosposke in delavske družine iz industrijskih središč. In če bi tudi ne bila, je vsekako boljše in pametnejše tatu prepoditi, kot se z njim rovat.

Vsak, komur je blagor naroda, posebno pa njegov katoliški značaj, najboljša garancija njegove bodočnosti, pri srcu, mora pri obnovitveni akciji naše družine pomagati. Posebno je v to poklican III. red, ki mora biti izbrana četa katoliške akcije, zlasti še pri njenem apostolatu za preporoditev družinskega življenja. Kajti III. red je prav za prav po svojem bistvu družinski red, ustanovljen za obnovo krščanskega življenja v družinah.

Njegov oče sv. Frančišek je kot potujoč živ evangelij zanetil tak ogenj navdušenja za obledele krščanske vzore, da so tudi taki in take hotele za njim in sv. Klaro v samostan, ki so si pot zaprli, z družino. Frančišek pa ni hotel zakonskih in družinskih vezi trgati, ampak jih v krščanskem duhu posvečevati in utrjevati. Zato je začel misliti, kako bi za ljudi med svetom, posebno zakonske, ustanovil poseben red, ki bi navadne družine spreminjal v samostanske in njihove domove v samostane. S svojim III. redom je to dosegel.

Neposredni povod za njegovo ustanovitev sta dala dva zakonska, bl. Lukezij in njegova žena Bona Donna, ki sta ga prosila, naj jima da kako navodilo za bogoljubno življenje. Uslišal jima je prošnjo in jima dal nekaj ustnih navodil. Vsa drugačna sta na podlagi njih postala. Prej sta bila le bolj na posvetno navezana. Čeprav premožna, so ubogi zastonj trkali na njuna vrata. Potem sta postala vsa božja in prava angela ljubezni do bližnjega. To je Frančiška opogumilo, da je napisal vodilo III. reda in z njim započel veliko krščansko obnovitveno akcijo, zlasti družinskega življenja.

Tretji red je še danes lahko najuspešnejše sredstvo za isti družinski preporod. Saj njegovo vodilo po izjavah papežev ni drugega kot zgoščen evangelij, ki se ne stara, ker je nadčasoven, vekotrajen in vekomeljav. Čemu tedaj iskati novih sredstev, novih potov do stavljenega cilja, ko imamo preizkušeno sredstvo in zaznamovano pot na razpolago. A kot rečeno III. red ni samo najboljše sredstvo za obnovitev krščanskega družinskega življenja, ampak je tudi apostol-veteran, z več kot 700 letno skušnjo, iste obnovitvene akcije. Iti mimo njega, ali celo preko njega, bi pomenilo ubrati zgrešeno pot.

Če »Cvetje« glasila slovenskega III. reda s tem načenja pismeno oz. tiskovno akcijo za krščansko obnovo naše družine, nima toliko pred očmi tretjerednih družin, kamor zahaja. Kajti za nje je v splošnem ta obnovitvena akcija najmanj potrebna. Sicer je žalibog le malo družin, ki bi se v polnem pomenu lahko imenovala tretjeredne, to je, da bi bila oče in mati, pa še kak otrok v III. redu. A če je vsaj mati, kot je običajno, vlada v družini katoliški duh in katoliško življenje. Take družine so navadno dobaviteljice in zalagateljice duhovskega in redovnega stanu obojnega spola, ter katoliških organizacij in novih katoliških družin.

Zato pa, če bo »Cvetje« skušalo tretjerednikom predočiti vzor krščanske družine, bo to storilo pred vsem zato, da bi imeli jasen pojem o njem in ga skušali najprej na sebi upodobiti, nato pa z besedo in lastnim zgledom še pri drugih. S tem bodo apostoli katoliške akcije v najboljšem pomenu besede. Če je namreč res, in jaz prav nič ne dvomim o tem, da je enak najuspešnejši apostol med enakimi, potem bo krščanska družina s svojimi člani apostoli še najprej znova pokristjanila nekrščansko družino z njenimi člani. Tretjeredne družine, zavedajte se tega svojega prav vašega apostolata!

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

Sv. Marjeta Kortonska

spoznavalka tretjega reda

(2 2 . f e b r u a r)

Naša svetnica je živa priča tiste resnice, ki jo sveta Cerkev uči o Bogu, »ki mu je lastno, da vedno usmiljenje deli in odpušča«. Iz največje grešnice je namreč postala največja svetnica. Rojena je bila l. 1247. v Lavianu pri Kortoni. Z 18. leti je prišla v Montepulciano, kjer je devet let grešno in pohujšljivo živela z nekim zapeljivcem. Nekega dne jo je zvalil za seboj v gozd psiček njenega ljubčka. Kmalu je stala pred njegovim razmesarjenim truplom. Kot blisk jo je spreletelo vprašanje: »Kje je sedaj njegova duša?« Kakor izgubljeni sin je skesano pohitela domov, pokleknila v spokorni obleki, z razpuščenimi lasmi in z vrvjo okoli vratu pred cerkvena vrata in prosila vso srenjo, naj ji odpusti pohujšanje, ki ga je tako dolgo dajala. Ko kljub temu ni smela v domačo hišo, je šla v Kortono in živela tam v ubogi, samotni hišici, delala pokoro, se jokala, molila in si služila borni kruh z ročnimi opravili. Njena gorečnost je še narasla, ko je bila po dolgi preizkušnji sprejeta v tretji red. Pretrpeti je morala mnogo notranjih bojev. Končno ji je Bog podelil posebne milosti. Že ko je bila pri življenju, je izprosila mnogo čudežev in spreobrnjenj. Slednjič jo je po 23 letih ostre pokore Gospod poklical k sebi. Zgodilo se je to 22. februarja 1297. Njeno truplo je do danes nestrohnjeno. Papež Benedikt XIII. jo je prištel med svetnice.

Premišljevanje: O kesanju

1. Nasledki kesanja so čudoviti. To vidiš na sveti Marjeti. Zaradi svojega kesanja je postala iz predmeta božje jeze posebna izvoljenka božja. Kesanje lahko napravi iz vsakega grešnika svetnika. Zato je pisano: »Skesanje in ponižnega srca, o Bog, ne boš zavrzel.« (Ps 50, 19.) —

Nespametno je torej obupati zaradi storjenih grehov, naj bodo še tako številni in veliki, tako nad samim seboj kakor nad drugimi.

2. **Pravo kesanje ne obstoji v nagibih, ne v solzah, ampak v volji.** Volja gleda pri kesanju tako rekoč na dve strani. Z enim očesom se ozira na storjene grehe in želi, da bi ne bili nikoli storjeni; prezira jih. Z drugim očesom pa gleda v bodočnost in je pripravljena, ne več grešiti: s tem dela trdne sklepe. Pri tem prosi človek Boga: »Operi me čim bolj moje pregrehe in hudobije moje me očisti.« (Ps 50, 4.) Volja je vse. Čustva ne opravijo ničesar. — Ti si si vso stvar morda otežkočil. Mislil si, da nimaš pravega kesanja, ker ga ne moreš z rokami otipati. Bodi v bodoče pametnejši.

3. **Posebna vrsta kesanja je kesanje iz ljubezni.** Obstoji v tem, da ne obžalujemo svojih grehov iz strahu pred peklom, ne zaradi izgube večnega veselja, ampak iz same ljubezni do Boga. Tako kesanje izbriše takoj in brez spovedi tudi najhujše grehe. Volja mora samo pritrditi, da bomo šli pri najbližji priložnosti k sveti spovedi, ker je spoved predpisal sam Kristus. O takem kesanju iz ljubezni velja Zveličarjeva beseda očitni grešnici: »Odpuščeni so tvoji mnogi grehi, ker si mnogo ljubila.« (Lk 7, 47.) — Vsak večer, predno zaspiš, obudi popolno kesanje.

Cerkvena molitev

Molimo. O Bog, ki si svojo služabnico Marjeto usmiljeno pripeljal s poti pogubljenja na stezo zveličanja: podeli nam z enako usmiljenostjo, da jo bomo v pokori posnemali, ko se nismo preje sramovali hoditi za njo po stranpotih. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

P. L. H.:

Ptujski kapucini

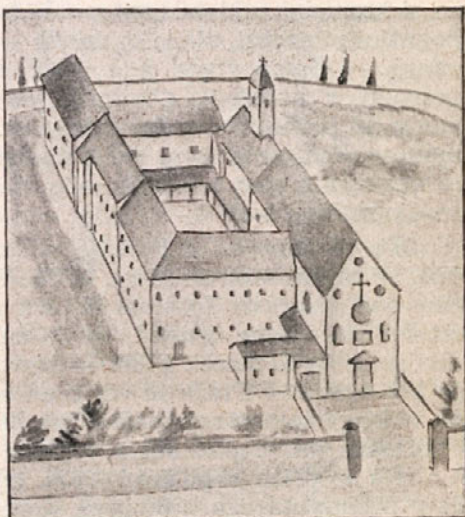
Kakor slovenske frančiškane, tako je tudi slovenske kapucine svetovna vojna hudo zadela. Kapucini so izgubili dva slovenska samostana na Primorskem: Gorico in sv. Križ na Vipavskem. Redovniki obeh samostanov so se morali preseliti v Jugoslavijo. Ker so prišli v domovino tudi vsi slovenski kapucini iz Nemške Avstrije, je bilo nujno treba iskati novih postojank v Sloveniji. Izročen jim je bil Sv. Jožef v Studencih pri Mariboru in sv. Ožbolt v Ptuju.* V Ptuj jih je vpeljal pokojni lavantinski škof Andrej Karlin in sicer 9. nov. 1924. V bližini cerkve sv. Ožbolta v ptujskem predmestju so dobili primerno hišo za stanovanje in za konvikt, službo božjo pa so opravljali v cerkvi sv. Ožbolta, ki je bila podružnica minoritske fare sv. Petra in Pavla. Minoritski general p. dr. Beda Hess pa je 17. maja 1938. na prošnjo tedanjega kapucinskega provinciala p. Odilo dr. Mekinda prepustil kapucinom cerkev v popolno last, tako da se je zdaj poslužujejo kot svoje redovne cerkve. Bog povrni visokočastitemu generalu, potem preč. minoritskemu gvardijanu in svetniku p. Mirkotu in vsem čč. oo. minoritom, ki so zadevo podpirali.

Ni pa bil to prvi prihod kapucinov v Ptuj. Prvi kapucini so prišli v Ptuj l. 1615. iz Tirolskega. Poklical jih je tedanji avstrijski cesar Ferdinand II. in sicer zato, da bi mu pomagali zatreti v Ptuju in v okolici lute-

* Naslovna slika kaže cerkev sv. Ožbolta v Ptuju.

ranstvo, ki se je v teh krajih močno razširilo in mnogo privržencev pridobilo. Nakazal jim je kot lastnik ptujskega gradu na vzhodni strani mesta blizu cerkve sv. Ožbolta hišo z zemljiščem ter je naročil svojemu oskrbniku, da jim da tam sezidati majhno cerkvico. Ker je sekovski škof Martin takrat zelo bolehal, je prišel na njegovo prošnjo ljubljanski škof Tomaž Hren v Ptuj in je 8. sept. 1615. blagoslovil in slovesno vložil vogelni kamen za kapucinsko cerkev. Minulo je 5 let, predno je bila zgotovljena. Sekovski škof Jakob Eberlein naslednik škofa Martina jo je l. 1620. - 28. oktobra - posvetil v čast sv. Frančišku Asiškemu. Z radostnim srcem mu je ob priliki poročal takratni ptujski župnik Ripšer, da so se razmere v mestu po prihodu kapucinov zelo zboljšale in kmalu bodo zginili sledovi krive lutrove vere. —

Dne 1. marca 1622. je cesar Ferdinand II. ptujski grad in vse, kar k njemu spada, prodal Janezu Ulriku baronu Eggenberškemu, deželnemu glavarju štajerskemu, ter mu je pri tej priložnosti toplo priporočal novo naselbino kapucinov v Ptuj. Blagi baron je že v naslednjem letu 1623. z izdatno ustanovo zagotovil kapucinom obstanek in povrh še

1. Stari samostan s cerkvijo sv. Frančiška.
2. Sedanji samostan.

dal postaviti primeren samostan, za katerega so položili vogelni kamen dne 22. julija 1623. Ker so tudi meščani in okoličani z obilnimi darovi pridno pripomogli, je bila kmalu potem tudi cerkvica povečana. —

In ta samostan je bil, kakor pravi kronist Slekovec, za tisoče in tisoče neusahljivi vir pravega miru in dušne tolažbe. Veliko so dosegli kapucini s pridigami, katere so imeli ob nedeljah v mestni cerkvi in ob

raznih drugih priložnostih tudi drugod; njih zgovorna in prepričevalna beseda je zdramila marsikaterega iz grešnega spanja. Še več so opravili v spovednici. Do 30.000 spovedancev se je na leto oglasilo, da, nekateri so kar na ulici poklekali pred kapucine in prosili odveze svojih grehov. S svojo priljudnostjo, ponižnostjo in nedosegljivo gorečnostjo so si kapucini pridobili vsa — še tako trdovratna srca. Kmetje, meščani, bogatini in reveži, staro in mlado — vsi so jim bili z otroškim zaupanjem vdani. — Sama vlada je l. 1630. dala kapucinom v Ptuj priznanje in pohvalo, v kateri se povdarja, da je njihovo blago in neumorno delovanje na prižnici in v spovednici zadušilo krivoverstvo v mestu in v okolici! — Res, česar vse reformacijske komisije zoper luteranstvo z vso strogostjo in celo z vojaško silo niso dosegle, to so dosegli kapucini s pomočjo milosti božje! —

To plodonosno delovanje v čast božjo in za zveličanje neumrjočih duš, so vršili kapucini do l. 1786. V tem letu pa je zadela ptujske kapucine pod cesarjem Jožefom II. ista usoda, kakor marsikatero druge kapucinske samostane drugod, da so namreč morali zapustiti samostan. Zgodilo se je to 6. marca 1786. — torej 151 let po prihodu v Ptuj. 16 patrov je bilo takrat v Ptuj in vsi ti so se razkropili križem sveta; nekateri so šli v druge samostane, največ pa jih je šlo v dušno pastirstvo na župnije. Samostan pa so porabili v vojaške namene, katerim še služi sedaj.

Da so prišli kapucini l. 1924. spet v Ptuj v bližino cerkve sv. Ožbolta in v bližino starega njihovega samostana, je bil edini namen ta, da bi se še kdaj spet naselili v svojem bivšem samostanu! Dal ljubi Bog, Marija Brezmadežna in sv. oče Frančišek, da še pride kdaj do tega!

VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani

(Nadaljevanje.)

Kongresna noč.

V soboto popoldne, predzadnji dan kongresa, je bila Ljubljana eno samo veliko mravljišče. Ljudstva se je kar trlo po ulicah in po cerkvah. Toda okoli sedme ure zvečer se je Ljubljana izpraznila. Vse se je podalo na stadion, da prisostvuje

Igri o kraljestvu božjem.

To je igra, ki je imela v zgodovini Slovencev največ gledalcev. Bilo jih je 50 tisoč. Igra je bila najbolj pretresljiva pridiga, ki jo je kdaj slišalo naše ljudstvo. — Naj tu kratko podamo vsebino igre:

Na srednjem pozorišču se prikaže zbor angelov s sv. Mihaelom, njihovim voditeljem. Nadangel Mihael povabi množice ljudi, naj posedejo svet. Množice se prikažejo v stadionu. Zahvalijo Boga in obljubijo, da mu hočejo ostati zvesti. Sv. Mihael jih opozori na nevarnosti, ki jih čakajo. In že prihaja Antikrist s sedmimi naglavnimi grehi. Množica v stadionu se razdeli na dva dela: zbor vernih stopi prestrašeni nazaj v ozadje, zbor posvetnih pa ostane sredi stadiona. V hipu jih obkolijo pomagači naglavnih grehov. Antikrist zaničljivo prezira pomanjkanje vere in nesta-

novitnost krščanskega ljudstva. Naglavni grehi se ponašajo s svojimi uspehi: podjarmili so svet. Verniki poskušajo, da bi se zoperstavili. Sv. Mihael in angeli zavržejo besedičenje Antikristovo. Posvetne prevzame lahko kesanje, toda brez večje težave se posreči naglavnim grehom, da jih popolnoma pridobe zase. Drug za drugim nastopajo naglavni grehi in opozarjajo na svojo zmagovitost. Odpor vernih in prizadevanje angelov s sv. Mihaelom na čelu ostane brezuspešno. Antikrist slavi svojo zmago. Po nastopu zadnjega naglavnega greha, lenobe, začno naglavni grehi in njih pomagači z zborom posvetnih in z Antikristom na čelu noreti, pijani od zmage. Zdaj zadone tröbente in sv. Mihael dvigne svoj meč: od vseh strani stadiona se prikažejo zbori nove mladine z gorečimi baklami v rokah. Njihova mlada, verna pesem zaduši peklensko rjovenje Antikristove drhali. Ob pogledu na novo mladino se spuste Antikrist in naglavni grehi v obupen beg. Mladenič in dekle se prikažeta na stolpu Antikristovem in razglasita vojno napoved proti naglavnim grehom in proti Antikristu. Zbor posvetnih pade na kolena. Fant in dekle na stolpu, zastopnika mladine, govorita prisego Kristusu Kralju in vsi navzoči prisego ponavljajo. Za sklep je zapel ves stadion »Povsod Boga«.

Igra je v svoji veličastnosti zapustila v vseh srcih mogočen vtis. Kaj takega more doživeti človek le, kadar sodeluje ves narod in kadar vsa srca in vse duše zatrepetajo na eno struno. Bog ve, kdaj bomo zopet doživeli kaj podobnega! Da bi vsaj naša slovesna prisega držala dolgo in trdno, da bi ne imeli pomagači Antikrista med nami toliko bogate žetve!

Kmalu po deseti uri ponoči so zopet oživele ljubljanske ulice. Mnogi so se vračale s stadiona. Velika večina se jih je zgrnila po ljubljanskih cerkvah, kjer so bile napovedane

Polnočnice.

Mnogo cerkva šteje bela Ljubljana in velike so vse, ali v kongresni noči jih je bilo premalo in vse so bile premajhne, da bi sprejele vse množice. O polnoči so se začele pridige po vseh cerkvah, nato so bile sv. maše. V vsaki cerkvi je maševal eden izmed škofov, ki so prišli kot gostje na kongres. Maševali so po sledečem redu: V stolnici belgrajski nuncij nadškof Msgr. Felice. Pri frančiškanih škof iz Egipta Msgr. Nuti O. F. M. Pri sv. Jakobu dubrovniški škof Msgr. Carević. V Trnovem škof iz Reke Dr. Hugo Camozzo. Pri sv. Petru krški škof Msgr. Dr. Srebrnič. Pri jezuitih subotški škof Msgr. Budanovič. Pri lazaristih senjski škof Msgr. Burič. Pri uršulinkah lavantinski škof Dr. Tomažič. V cerkvi sv. Družine belgrajski nadškof Msgr. Dr. Ujčić. Pri karmeličankah beneški patriarh-nadškof Piazza. V Šiški mostarski škof Msgr. Mišič. Na Viču nadškof iz Urugvajja Msgr. Aragoné. V Zavetišču sv. Jožefa tržaški škof Msgr. Dr. Santin. Na Rakovniku pri salezijancih kitajski škof Msgr. Čeng.

Po vseh ljubljanskih cerkvah je donelo mogočno ljudsko petje kongresnih pesmi. S pesmijo je dalo ljudstvo duška svojemu navdušenju. Pri polnočnicah so tisoči in tisoči pristopili k mizi Gospodovi, kar je dokaz, da je ljudstvo kongres Kristusa Kralja pravilno razumelo kot izključno verski praznik.

Tako po polnočni sv. maši so se sv. maše kar nadaljevale nepretrgoma do jutra, da so se številni duhovniki, ki so se udeležili kongresa, mogli razvrstiti. Verniki so kar ostali v cerkvah do jutra ter so molili in prepevali. Kongresna noč je bila resnično sveta, blažena noč. To je bila noč, ki je o njej pisano: Noč bo zasijala kakor dan.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. — **Letne duhovne vaje.** Naša ljubljanska tretjeredna skupščina se bo poživila v letnih duhovnih vajah. Duhovne vaje se bodo pričele v četrtek zvečer 8. februarja in bodo trajale do nedelje popoldne 11. februarja. Večerne pobožnosti v četrtek, petek in soboto bodo: Ob 6. uri zvečer: serafinski sv. rožni venec s petjem, nato pridiga, litanije in blagoslov z Najsvetejšim. V petek, soboto in nedeljo zjutraj bo govor ob pol šestih, nato sv. maša z ljudskim petjem. Sklepna pobožnost bo v nedeljo popoldne: ob pol štirih serafinski sv. rožni venec, nato govor, potem pete litanije in papežev blagoslov.

Letošnje duhovne vaje bodo nekaj posebnega. Imenovali jih bomo »Liturgične duhovne vaje«. Posrečilo se nam je dobiti za voditelja duhovnih vaj strokovnjaka: preč. konz. svetnika in bogoslovnega spiritala iz Maribora g. Antona Karo.

Tretjeredniki! Mislim, da ni treba posebej poudarjati, da so duhovne vaje za vas vse obvezne. Zelo vam priporočam, da povabite k duhovnim vajam tudi druge, ki niso v tretjem redu. **P. voditelj.**

Kamnik. Na starega leta dan 1939. jih je bilo na shodu na novo sprejetih 6, obljube pa jih je naredilo 13. Tisti, ki niso mogli priti, se naj oglasijo enkrat pozneje. Moških kar najbolj pogrešamo pri tretjem redu. Če bi veljalo, kar so nekaj časa priznavale krščanske države v srednjem veku, da bi namreč člani III. reda ne smeli nositi orožja, sem prepričan, da bi večina slovenskih mož in fantov bila v tretjem redu. — Za novo leto smo izdali tkzv. SERAFINSKI VESTNIK za kamniško tretjeredno okrožje. Najvažnejše v njem je solidno navodilo za krščansko popolnost. V kamniško skupščino spada tačas okoli 250 tretjerednikov in tretjerednic, 180 pa jih je naročenih na Cvetje. Kamniško okrožje šteje nekaj nad 15 samostojnih tretjerednih skupščin kamniškega sreza in še zunaj njega. Po možnosti jih obiskuje pomočnik p. Martin. Želeti je, da bi se v novem letu pri nas tretji red poživil in razgibal, zato smo nekaj izvodov Serafinskega Vestnika poslali tudi preč. gg. župnikom kamniškega okrožja.

Zelo potrebno bi bilo, da bi čimprej odpadli predsodki proti tretjemu redu, da ne bi ta ali oni, drugače morebiti praktičen katoličan, domneval, kakor da bi bila napaka in slabost biti v III. redu. Pri versko globlje naobraženih narodih ni tako; razume se, da tudi v srednjem veku ni nihče preziral tretjega reda, saj so bili v njem najodličnejši člani človeške družbe. Če je dandanes drugače, zlasti pri versko plitvejših ljudeh, je to žalostno znamenje. Ne znamo več ceniti tistega, kar je pod vidikom večnosti dragoceno in kar nas zamore gotoveje posvetiti. Naj bi v novem letu bilo bolje v tem oziru! Naj bi se tudi tukaj ravnali po izjavah in priporočilih papežev! **P. S.**

Novo mesto. Ob koncu leta 1939. javljamo nekatere važnejše stvari iz letošnje kronike naše skupščine. V prvi vrsti naj omenim, da smo vse leto močno agitirali za podporo naše tiskarne na Rocnem, prav tako tudi za »Cvetje«, ki prihaja sedaj k nam v 100 izvodih. Priporočena je bila nabava tretjerednih znakov, obrednikov in končno knjižic škofa Barage.

V mesecu marcu, smo imeli duhovne vaje, vodil jih je naš p. voditelj. Bilo je nad vse lepo, kar je potrdila tudi številna udeležba. Pri da-

rovanju se je nabralo za pirhe naših revežev 416·25 din. V aprilu smo z molitvijo in zahvalno pesmijo proslavili izvolitev novega sv. očeta Pija XII.

Praznike sv. Ludovika, sv. Elizabete in našega očeta sv. Frančiška, smo proslavljali s slovesnimi tridnevnici, ki so se jih udeležili tudi naši križarji. V mesecu oktobru smo prisostvovali blagoslovitvi nagrobnega križevega pota na grobovih redovnikov prvega reda sv. Frančiška. Za stroške smo po svojih močeh prispevali pri dvakratnem darovanju. Pri proslavi tridesetletnice dijaške Marijanske kongregacije smo tudi sodelovali z okrasitvijo cerkve in z obilno udeležbo.

Za božičnico našim revežem smo letos nabrali 250 din. Sedaj nabiramo tudi za frančiškanske misijone. Upamo, da nabrana vsota ne bo manjša od lanske (1994·50 din).

Končno še javljamo spremembe v našem članstvu. Umrli so: Makovec Marija, Gorše Marija, Pelko Frančiška, Goleš Marija, Zorko Marija, Bučar Marija, Vesel Ana, Muška Karel. Vsi ti so živeli lepo spodbudno življenje. Naj jim bo Bog usmiljen sodnik. - Obljubo je naredilo 12 oseb.

Tajnik Adolf Plaper.

Zlata maša P. Ananije

Na praznik sv. Štefana smo imeli v Ljubljani veliko in pomenljivo slovesnost. P. Ananija Vračko je ta dan zapel svojo zlato Glorijo. Zlata sv. maša, to je nekaj redkega. Zadnji jo je pel v naši frančiškanski cerkvi pred 20. leti znani p. Placid Fabjani. Po dvajsetih letih smo bili zopet tako srečni, da smo imeli med seboj zlatomašnika v osebi p. Ananije. Jubilej smo obhajali kar najslavesnejše.

Kmalu po osmi uri zjutraj so se zlatomašniku poklonili ljubljanski tretjeredniki in so mu pristočno čestitali k jubileju. Ob trideset letih na devet se je pričel slovesni vstop v cerkev. Na čelu spreveda frančiškova mladina: Veliki in mali križarji ter velike in male klarice. Za mladino v pestrih uniformah se je uvrstila samostanska družina, nato pa velika asistenca z zlatomašnikom. Za p. zlatomašnikom je korakal prelat in stolni kanonik g. Volc, obdan od dveh zlatomašnikovih sošolcev: g. dr. Levičnika in † g. župnika Žuglja.

Med pesmijo »Zlatomašnik, bod' pozdravljen!« in med bučanjem orgel je sprevod došel pred razsvetljeni in ozaljšani veliki oltar, kjer je samostanski predstojnik p. Krizostom odpel predpisane molitve za zlatomašnika. Nato je spregovoril jubilejno besedo v pomenljivi pridigi

Sladka gora. P. Ananijeva nova maša v snegu.

provincial p. dr. Gracijan Heric. Potem je sledila sv. maša, ki jo je zlatomašnik odpel z mladeniškim navdušenjem. Ves čas se je zlatomašnik držal na smeh, pač zato, ker je lahko zapel »Tebe Boga hvalimo« za vse dobrote, ki jih je prejel iz neba v petdesetih letih svojega duhovniškega življenja. — Na koru je Sattnerjev zbor prepeval pod taktirko g. kapelnika Neffata s priznano dovršenostjo Refice-jevo latinsko mašo.

Slavnostni obed za zlatomašne svate je bil prirejen v frančiškanski obednici, kjer smo p. zlatomašniku izrekli svoje čestitke. Posebno pozornost je zbudila čestitka in napitnica g. prelata Volca, ki je govoril v imenu svetne duhovščine. G. župnik in duhovni svetnik Gothard Ferme iz Nove Štifte pri Gornjem gradu pa je na originalen način govoril kot zlatomašnikov sorojak od Sv. Štefana na zelenem štajerskem.

V snegu in mrazu je bila l. 1889. slovesnost nove sv. maše na Sladki gori, v hudem snegu in mrazu je bila tudi zlata maša, znamenje, da se p. Ananija nikoli ni prestrašil težav in da je bil vedno korenjak, kar mu vsi iz srca želimo še za naprej!

Nove orgle v Kamniku

Dne 12. novembra 1939. je bila pomembna slovesnost v frančišk. cerkvi v Kamniku. Ta dan so bile blagoslovljene krasne, nove orgle. Stare so močno pešale in bilo je treba misliti na nove. P. Martin je pridno nabiral prispevke, ki so jih dobri Kamničani z veseljem dajali za odlični okras lepe samostanske cerkve.

Ob 5. uri popoldne je stopil g. stolni dekan dr. Kimovec na prižnico in je z njemu svojiskim in izvirnim šaljivim, a strokovnim razlaganjem navzočim razložil notranji ustroj in pomen orgel. Tako nazornega in temeljitega nauka še nismo slišali. Vsak otrok bi razumel ustroj orgel. Nato je bil slavnostni cerkveni koncert. Štiri točke je odigral fr. Kanizij Fricelj samostojno na orgle, štiri pa je izvajal pomnoženi domači pevski zbor. Zlasti mogočen je bil sklepni Händelnov »Aleluja«. Koncert je dirigiral p. France Ačko. H koncu je dal navzočim poslušalcem, ki so cerkev napolnili do zadnjega kotička, blagoslov z Najsvetejšim g. kanonik Rihar.

Vsi so i predavanju i koncertu sledili z zanimanjem, veseli nad to pridobitvijo franč. cerkve in Kamnika.

P. F. Ačko.

Poljska. V založbi Jugoslovanske knjigarne je izšla knjižica, prav današnjemu času primerna, z naslovom **Poljska**. Sestavili so jo T. Debeljak, R. Molé in Fr. Stele. V prijetnih besedah je v knjigi orisana zgodovina in kultura Poljske v preteklosti in sedanjosti. Za uvod je T. Debeljak prevedel odlomek iz Mickiewiczve pesnitve »Pan Tadeusz«. Zgodovinski del so izpolnili T. Debeljak (staropoljska doba); R. Molé nadaljuje s propadom pod Sasi, z delitvami Poljske in z bojem za svobodo. Stelè pa obravnava obnovljeno Poljsko. Slede še poglavja o poljski kulturi in o poljski republiki po svetovni vojni (F. Stele). Namesto epiloga je T. Debeljak prevel odlomek iz Montalembertovih »Consolations«, izjavo Paderewskega iz septembra 1939. in del nagovora papeža Pija XII. nesrečnim poljskim beguncem 1. X. 1939.

Tistemu, ki se zanima za usodo nesrečne Poljske, bo knjižica posebno dobrodošla. Za tehtnost vsebine jamčijo imena avtorjev. Cena 22 din. Priporočamo!

Klarica:

Kako si zamišljam svoj apostolat med tovarišicami v šoli

(Nekaj misli za klarice)

Eno izmed najvažnejših vprašanj, o katerem pa se prav gotovo premalo govori in razmišlja, še manj pa v tem oziru stori, je vprašanje laičnega apostolata. Kaj je laični apostolat? Laični apostolat ni prav nič drugega, kakor sodelovanje vseh vernikov pri razširjanju kraljestva božjega. Laični apostolat je res zahteva časa in sledi iz obširnosti naloge, ki jo je Kristus poveril vidni družbi Cerkvi. Da se more razširiti vpliv Kristusa Kralja vsepovsod, je treba mnogo sodelavcev. Zahteve današnjega časa so tako velike, da dušni pastirji sami več ne zmorejo velikanskega dela. Pravice Kristusa Kralja pa kličejo vse ljudi, ki so dobre volje. Zakaj bi se me ne zavzele za Boga in neumrjoče duše? Ali nas ni ustvaril Bog kot duhovnike? Ali me nismo po sv. krstu vzdane v duhovno zgradbo, ki je Kristus? Ali nismo bile tudi me pri sv. birmi uvrščene v armado Kristusovih bojnikov? Ali naj torej me stojimo križem rok, ko nas čaka tako obilno delo? Ali naj me delamo le za to, kar mine, za drugo pa naj rečemo, kaj nam mar? Ne, vsi zidajmo kraljestvo božje v dušah, najprej v svojih, potem pa še v dušah svojih tovarišic.

Razumem vas in v duhu že gledam dvome, ki vstajajo v vaših dušah, dvome, ki ne prizanašajo nikomur. Kako naj jaz, ki sem slabotna, ki komaj vzdržim viharje, ki tako pogosto vstajajo v moji duši, ki se komaj sama borim proti številnim sovražnikom, kako naj jaz gradim kraljestvo božje v duši bližnjega, v dušah svojih tovarišic? Ali mi ne bodo rekle: ozdravi najprej sebe? Ali ni upravičen njihov očitek: vsak dan v cerkvi, pogosto pri sv. zakramentih, pa tako in tako živiš?! Ta očitek večkrat slišimo, a to nas ne sme ustrašiti. Na njega lahko odgovorimo:

Človek je slab, saj pravi sv. pismo: pravični greši sedemkrat na dan; ali bomo manjkrat padle in grešile, ako ne bomo hodile k sv. zakramentu? Ali smo mar zato slabe, ker prejemamo sv. zakramente? Gotovo ne. V temačni sobi se ti zdi, da je vse čisto in snažno. Ko pa posije skozi okno sonce, šele vidiš, koliko prahu je na pohištvu in v zraku. Tako je

tudi v duši človeka, v katero je posijalo sonce božje ljubezni. Napake in slabosti takega so bolj vidne kakor tistega, ki živi v temi greha in ne mara svetlobe, sonca božje ljubezni.

Da smo nesposobne za apostolat, za utrjevanje in razširjevanje božjega kraljestva, je le predsodek. Res je, da moramo najprej prenoviti sebe, upodobiti božjo podobo v nas, potem bomo šele lahko delale za božje kraljestvo. Napačno bi pa bilo, da bi si postavile takle načrt: ko bom tako in tako utrjena, bom pa začela delati za duše. Še slabše bi pa bilo, ako bi rekla: slaba sem, za dobro nesposobna, zato ne morem v tem oziru nič storiti. Ne tako! Z božjo pomočjo in pod Marijinim varstvom zmorem vse. In tudi ni treba delati posebnih načrtov, to pride samo ob sebi. Kakor hitro imam resno voljo, z božjo pomočjo varovati se smrtnega greha in vredno prejemati sv. zakramente, od tistega trenutka naprej že delam za duše in tudi lahko drugim pripravljam pot do neusahljivega vira življenja.

Premislile smo o potrebi našega apostolata in odpravile predsodke, sedaj pa si še oglejmo, v čem naj bi pravzaprav obstojal naš apostolat.

Največ pridemo v stik s tovarišicami v šoli. Razred je svet zase, živi svoje življenje, ima svoje veselje, pa tudi svoje skrbi in težave. 20, 30 ali tudi več učenk, morda je vmes tudi kaj učencev, tvori celoto, ki je sestavljena iz zelo različnih značajev in jo gibljejo večkrat zelo nasprotna mnenja. V to razredno občestvo se moramo vživeti, čeprav je to večkrat, zaradi prevelike razlike v verskem oziru, težko. Prvo pri tem je: v svoji součenki ne smemo videti nasprotnice, čeprav se sama za tako ima. Prizadevati se moramo, da se bomo čimbolj približale tovarišicam, tudi onim, katerih značaj nam je morda zoprn. To je vsekakor potrebno, ako hočemo količkaj vplivati na nje. V čem bi obstojal in kakšen bi bil ta vpliv? Na to vprašanje je težko odgovoriti, ker je vse, kar se tiče apostolata v razredu, odvisno od značaja in zmožnosti posamezne. Kljub temu pa mislim, da bi se dala postaviti neka splošna pravila, ki bi jih vsaka po svoje in sebi primerno prilčila.

Kakšno stališče naj zavzamemo v šoli do vsega, kar je v zvezi z vero? Pri tem pride v poštev verouk, spoštovanje kateheta-duhovnika, molitev, šolska sv. spoved in šolsko sv. obhajilo.

Verouk nam ne sme biti predmet, katerega se ni treba učiti. Kakor je v spričevalu na prvem mestu, tako naj bo tudi na prvem mestu v našem vrednotenju. To je najvažnejši in najbolj življenski predmet. Naše tovarišice morajo opaziti, da imamo do božje besede spoštovanje in da nam ni vse eno, kako odgovarjamo pri izpraševanju.

Paziti moramo tudi na katehetovo osebo. Tudi on je človek s slabostmi, toda v njem ne smemo gledati le človeka, temveč predvsem duhovnika. Včasih padejo upravičeno ali pa tudi neupravičeno glede te ali one hibe njegovega značaja neokusne šale. Pri takih šalah ne smemo sodelovati, pač pa pokažimo, da nam niso všeč.

(Konec prihodnjič.)

Celje. Na praznik Brezmadežne smo imeli lepo slovesnost. Ob pol 8. uri so mogočno zadonele orgle, nato himna Malih Frančiškovih Križarjev: Križarji tvoji smo, oče Frančišek... Preč. p. Anton je imel nad vse ganljiv nagovor na 30 mladih fantkov in na polno cerkev vernikov. Nato sprejem in sv. maša, med katero so pristopili k sv. obhajilu ne samo novi

ampak tudi večina starih članov. Slovesnost so še povzdignile Klarice s svojim lepim praporem.

Upamo, da se bo s pomočjo sv. Frančiška njegova mladina lepo razvijala in prinašala vedno več sadov. Na noge v novem letu Frančiškova mladina!

S. J.

Veliki križarji na smučanju v Hotavljah

Že dalj časa smo se na naših sestankih menili, da se bomo šli smučati in uživati zimsko veselje v našo kočico v Hotavljah, mirni gorski vasi pod močnim Blegašem. Težko smo pričakovali dneva odhoda na bele poljane. Prišel je zaželeni praznik sv. Štefana 26. dec. Sonce je sijalo v vsem sijaju, ko smo hiteli težko otovorjeni na postajo v popoldanskih urah. Vsi smo bili nestrpni, manjkalo je le še 8 minut do odhoda vlaka, ko je prišel p. Odilo. Vlak je bil že natrpano poln. Stisnili smo se v vagon, a morali smo vso pot stati. »Škofja-Loka!« se je oglasil sprevodnikov klic, ko smo obstali na postaji, ki je bila konec naše vožnje po železnici. Pred postajo nas je čakal avtobus, ki je najbrž videl še dobo ranjkega Franca Jožefa. Bil je majhna stara stvar, za komaj 14 oseb, nas pa je bilo 18. Srečno smo se ukrcali v to »Noetovo barko« dvajsetega stoletja, odropotali in odmajali smo se našemu cilju nasproti. Počasi smo si utirali pot skozi ozke ulice Škofje-Loke in odskakovali proti Poljanam. Kakih 5 kilometrov pred ciljem smo srečali drug avtobus. Njegov šofer je naročil našemu, da mora takoj nazaj v Škofjo-Loko. Zato nas je šofer potegnil le do prve hiše in odropotal nazaj. Nekaj nas je prosilo patra, če smemo iti peš dalje, kajti čakati na prihodnji avtobus nismo hoteli. G. pater nam je dovolil, dali smo smučti na noge, pa, hajdi prek zasneženih polj! Ko smo bili nekako sredi pota, nas je prehitel avtobus, v katerem so se peljali ostali naši smučarski tovariši. Sedaj smo jim pa zavidali. Oni so se lepo peljali, mi pa smo morali drsati po zledeneli in razorani cesti dalje. Ker smo mislili, da se ne sme čez most v Gorenji-vasi, smo šli dalje po glavni cesti, kar je pomenilo velik ovinek. Ker se po cesti ni dalo smučati, smo dali smučke z nog in peš smo jo mahnili dalje. Hodili smo že debelo uro, ko smo zagledali most in v ozadju pod hribom kočico, naš cilj. Iz kočice mi je pritekel nasproti prijatelj debeli Marijan in mi pokazal mojo posteljo, ki je bila nad njegovo. Ko sem si posteljo uredil, sem šel v obednico. Tu so nekateri že navijali gramofon, g. pater pa je v kuhinji pridno kuhal čaj in klobase. Ah, kako se je vse to prileglo lačnim želodcem, potem pa še prijetna toplota, ki se je širila od peči in nam grela mrzle prste. Po večerji smo se, ker je svetila luna in ker je bila noč jasna, šli smučati. Tu so padale prve pike, in smo si šele počasi urili zastale mišice in sklepe. Okoli desete ure smo se vrnili domov, kjer smo zmolili večerno molitev in zapeli pesmi, katere naj bi peli pri sv. maši, nato smo šli spat. Preden smo zaspali, prosta zabava, dokler nas pater z veliko muko ni umiril. Nato ... mir! ... in vsi smo začeli temeljito vleči dreto.

Sreda 27. decembra.

G. pater nas je zbudil ob pol osmih in nam naznanil, da je oblačno in da nalahno sneži. Veseli smo bili tega sporočila, ker je bilo nekoliko snega kar potrebno. Pri maši smo lepo peli in mnogi smo pristopili k sv. obhajilu. Ko smo prišli domov, je že pošteno snežilo. G. pater je kuhal zajtrk,

mi pa smo poslušali gramofon in igrali šah. Po zajtrku sva morala Marijan in jaz, ki sva bila dežurna, po meso v Gorenjo-vas. Z nama je šel tudi Maks. Lepa pot po snežnem metežu. Kot kje v daljni Sibiriji se nam je zdelo. Popoldne smo se šli smučat, a na žalost, četudi smo mazali s petimi mazili, ni šlo, ker je preveč prijemalo. Zato smo se v. nili domov in se zabavali po svoje. Po večerji in kosilu obenem, sva z Marijanom pomivala posodo. Prej ko v pol ure je bilo vse čisto; a vprašanje seveda, kako? Nato zopet večerna molitev in zabava pred spanjem. (Nadaljevanje prihodnjič.)

P. EVSTAHLJ:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

V Kaljariju (Cagliari).

Ni znano ime ladje, ki je odplula iz Barcelone proti Kaljariju, ohranjen je pa spomin gusarjevega imena, kapetana Merlina. Pripoveduje se tudi, v »Obravnavi« ter v »Življenjepisih«, da je ne daleč od otoka strasen vihar iznenadil ladjo, tako da je bilo v nevarnosti življenje mostva na ladji, in da je svetnik pomiril besneči vihar na morju s svojimi molitvami in s svojim znamenjem sv. križa. Po kratkem počitku v pristanišču mesta Pula se je ladja končno izkrcala v Kaljariju nekega dne v mesecu listopadu leta 1565.

Na Sardiniji so brata Salvatorja sprejeli s pristrčnim spoštovanjem. Samostana Svete Marije Jezusove, kateri mu je v zadnjih dveh letih dal gostoljubno streho in nudil varno zavetišče miru, dandanes ni več; stal je bil nad morjem, ob strani Naše Gospe Bonárijske (di Bonaria).

Seveda je bilo bratu Salvatorju v Kaljariju treba pozabiti na španske ljudske množice. Sardinski otok je bil takrat še siromašen ter malo obljuden. Pri vsem tem so pa verniki kakor v Kataloniji vsak dan in in vsako uro pohiteli k samostanu Svete Marije Jezusove. Bilo je isto zaupanje med ljudstvom in ista mogočna priprošnja v svetniku. Čudeži so se nadaljevali. V samostanu je brat opravljal različne nizke službe, pri tem je pa mogel in smel iti pogosto ven iz samostana, tako se je s priprostimi in svetimi besedami približeval malim, učil je ljudstvo krščanskega nauka ter s tem vernike pozivljal v veri.

Nekega dne ga je obdala množica oseb. Le-tem se je zelo smilil neki ubogi slepec, zato so za božjo voljo prosili svetnika, naj mu od Boga izprosi ozdravljenje. »Ne, ta človek ne bo ozdravel« — odvrne brat Salvator, od zgoraj navdihnjen, obenem je pokazal, da vidi v srce. — »Ozdraveti ne more, ker živi očitno v pregrehi, pa tudi spovedal se ne bo, ker noče zapustiti greha.«

Poteklo je le nekaj mesecev in že je bilo mogoče videti, kako blagodejno vpliva svetnik na нравstveno življenje kaljaričanov, vsako njegovo dejanje je več kakor pridiga.

Ko je čutil vnaprej, da se mu bliža smrt, je pomnožil spokorne vaje. Pohvale svetá in tudi njegovih sobratov so mu bile vsak dan bolj nizke.

Nekoč ga je p. gvardijan odvedel s seboj v hišo neke gospe. Ko je gospa videla, da ima brat Salvator bose noge in ozeble od mraza, je dala prinesiti grejačo z žarečim ogljem ter jo položiti na tla v njegovo bližino; in ker sta med tem gospa in pater gvardijan bila zatopljena v pogovor ter izrekla veliko hvalo o njem, položi svetnik mirno bose noge in obleko na žareče oglje. Gospa je kriknila od strahu, brat pa odvrne, ne da bi se dal zbegati: »Prav je, da med tem, ko vidva hvalita stvar, polno nepopolnosti, hvalim jaz svojega Stvarnika v tehle njegovih bliščečih stvareh. Tale ogenj me prav nič ne bo vžgal, kakor me ne bodo vžgale tudi vajine pohvale.«

Brat Salvator je bil v resnici dvignjen nad prazno slavo, bil je zares zedinjen z Bogom, vsakdanje obhajilo je bila hrana njegove svetosti. In pripomniti je treba, da v njegovih dneh še ni bilo »evharističnega življenja«, v pomenu, kakršno se je pozneje razvilo s svetim Paskalom Bajlonskim in drugimi svetniki. Kljub temu se pa bere, da brat Salvator ni opustil svetega obhajila niti samo enkrat ne, niti na potovanju ne.

† P. Andrej Golob

Kar presenetila nas je njegova smrt, kljub temu, da bi jo smeli pri njem brez presenečenja pričakovati — saj je več let zavzemal mesto najstarejšega frančiškana-duhovnika v provinciji. Ali njegova osebnost je bila tako izrazito svojska, da nam je za njim zares žal. Vsakdo je vedel o njem par veselih zgodb, a nihče nič slabega. Ne — p. Andrej je šel angelsko čist in nedotaknjen iz tega sveta v nebesa.

Rojen je bil l. 1862. pri sv. Juriju ob južni železnici. Zgodaj ga je pripeljal poklic v samostan, vstopil je v frančiškanski red in sicer v tirolsko provincijo. Podlago za njegovo zares sveto življenje mu je dal že v novici-

jatu njegov magister novincev, znani p. Peter Singer, velik glasbenik in mož prave svetosti. Tirolski provinciji je pripadal, dokler nista bila priključena samostana v Mariboru in pri sv. Trojici k provinciji sv. Križa. Popreje nastavljen v Gleichenbergu, je odšel v sončno Gorico, nato k sv. Trojici, nazadnje pa mnogo let v Mariboru, kjer ga je dohitela smrt.

O njem ne bodo poročali zgodovinarji nič svetovnega, ali bil je čudovit značaj, na katerem se najdejo poteze prvotnih sinov sv. Frančiška: silovita priprostost združena z natančnim izpolnjevanjem sv. vodila, ki je privedla moža do dejanj, navidezno smešnih, ali v resnici izvirajočih iz gorečega izpolnjevanja sv. vodila. Bog se odkriva pogosto priprostim in navidezno nevednim, da »zmede modre«, kakor pravi sv. pismo. Ko mu je nekoč p. gvardijan v skrbi za njegovo zdravje strogo zaukazal, naj vzame škornje seboj, je obul po vodilu zapovedane sandale, ali s seboj je vzel tudi ukazane škornje. Ta dogodek je dal mariborski družini čez 40 let povod, da so mu za jubilej kupili steklen škorenj, a p.

Andrej je take in enake šale, ki jih je zlasti prav izvirno znal zbijati p. Hijacint, ljubeznivo vzel nase in v sv. preprostosti tudi razumel. — Kako je sovražil denar, kakor je po vodilu ukazano, dokazuje naslednji primer: Nek sobrat je z dovoljenjem predstojnikov sprejel nekaj denarja v papirju za samostanske potrebe. P. Hijacint je iz tega brž koval svoj načrt. Ponudil je brevir, v katerem je bil denar, p. Andreju, češ naj si izvoli vzeti iz njega kakšno novomašno podobico. Ko je zagledal p. Andrej denar v brevirju, ga je vrgel v sveti ogorčenosti na tla in skoro zakričal: »In bratje naj nimajo denarja!« Ko ga je p. Hijacint v šali opomnil, da se s svetimi knjigami ne dela tako, se je zopet razžalostil.

Vsak petek je na čast Kristusovemu trpljenju molčal ves dan in ga nobena sila na svetu ne bi spravila k besedi. Bil je celo tako natančen, da je vzel s seboj hlapca na kolodvor, da mu je on kupil karto, ker se denarja ni hotel zlepa dotekniti. Pri vsem tem mu je hudomušni p. Hijacint nastavil veliko »skušnjav«, ki jih je pa preprosti, a tudi hudomušni in v svojih sklepih svetniško vztrajni, da, celo včasih svetniško trmasti p. Andrej vselej junaško prestal. Koliko se je trudil, da bi pridobil ljudi za bratovščino sv. Duha, pa je zopet vsakega tako iskreno prosil in rotill, da je marsikaterega pridobil!

Njegova suha postava, nekoliko z glavo tresoč in vedno resen obraz je vzbudil res neko izvirno preprostost in svetost. Koliko je mož iskreno premolil, koliko je spovedoval, koliko je bil res z vsem srcem neumoren, da bi vodilo do pičice izpolnjeval in bil cel sin sv. očaka Frančiška, vé samo ljubi Bog! Če se je ta ali oni njegovi čudoviti, včasih nerazumljivi svetosti posmejal in iz srca tudi nasmejal, eno ostane: p. Andrej je hotel doseči višjo svetost. Če je pri tem krenil svojo pot in porabil svoj način, mu je v hvalo: sedaj se ob strani svojega vzornika sv. Frančiška smehlja in dobrotljivo odpušča vsem dobrotljivim nagajivcem.

Ti pa, dobri p. Andrej, prosi za nas pri Bogu, da bomo deležni vsaj drobca tvoje svetosti in nebeške slave.

P. F. Ačko:

J. MAGNUSSEN - P. MARKO O. M. Cap.:

Življenje kapucinskega br. Jurija

(Konec.)

Blagor onim, ki so čistega srca!

V častnem, odličnem vencu krščanskih čednosti je posebno ena, ki jasno sveti in vonja po nebesih. In ta je: čednost sv. čistosti. Nikakor je ne pogrešamo v vencu čednosti br. Jurija.

Že iz mladosti se je smatral za popolno božjo last. A tudi v starosti je lahko priznal, da ni žalil božjega Očesa z ozirom na to čednost. Njegov gvardijan pravi: »Čist kakor otrok v materinem naročju je bil, ko sem ga prvič videl, — enako v poznejših letih. Njegov spovednik je dejal: »Br. Jurij je angel.«

Vse strasti je junaško krotill. Čuval je skrbno nad svojimi čutili. Še v poznejših letih je izgledalo njegovo obnašanje kakor obnašanje novincea. Raz njegovega obraza je odsevala nedolžnost, ki ni dopuščala kaj slabega o njem slutiti. Kdorkoli ga je videl, se je nad njim spodbujal. Modro je zaznal za nevarnost čutnega uživanja in vedel je ob pravem času umak-

niti se nevarnosti. Kadar je slišal nedostojne, opolzke, grešne besede, je takoj prekinil govor, ustavil nečednega govornika rekoč: »Nikar ne pozabite, da živimo v priučnosti božji. Pomislite, da v oziru čistosti nismo nikdar zadosti previdni in da Bog prisrčno ljubi čistost. Zato moramo vse moči uporabiti, da jo ohranimo nepoškodovano.« Kadar niso bili taki in enaki nauki umestni, mu ni drugega preostalo kot molk in odhod iz take družbe.

Neki sobrat je bil prej v svetu krojač. Kot redovnik — kapucin je še večkrat obiskoval svojega nekdanjega mojstra. Spremljati ga je moral br. Jurij. V isti družini je bilo več mladih hčerà. Medtem ko se je sobrat zabaval z družino, je br. Jurij ves čas stal v enem kotu sobe s pobešenimi očmi. Ko sta bila zopet sama, je br. Jurij svetoval sobratu, naj vendar ne obiskuje tako pogosto te družine, da ne bodo ljudje kaj slabega o njem govorili. Ko mu je neki duhovnik potožil, koliko bojev ima zoper nečiste misli, mu odgovori br. Jurij: »Le hitro naprej, proč od takih misli. Mislite hitro na kaj drugega.« — Tudi on je bil prvo leto redovniškega življenja zelo nadlegovan od nečistih skušnjav. Pozneje pa se niso več vrnile. Za kar je bil Bogu silno hvaležen. — Kako pa to? Res, da je veliko k temu pripomoglo njegovo naporno delo, mrtvičenje in zatajevanje telesa ter razno telesno trpljenje. Vsled tega se ni moglo v njem razviti grešno nagnenje. Še bolj pa moramo to pripisovati njegovi ponižni, vztrajni, goreči molitvi.

Brat Jurij — prijatelj svetega uboštva.

Oglejmo si najprej njegovo celico. Kaj se je našlo v njej? Postelja, klečalnik, sveto razpelo, nekoliko podobice iz papirja — a brez okvirja in nič drugega. Drugi sicer vzgledni redovniki imajo vendarle še kaj več v sobah, ne da bi grešili proti uboštvu. Br. Jurij pa ni hotel niti tega imeti.

Don Cekini je obiskal nekega dne bolnega br. Jurija. V celici najde knežjega služabnika z velikim jerbasom polnim raznovrstnega peciva, pečene perutnine, jajc, oliv in drugega. Knez je ukazal služabniku, naj vse te darove odloži v celici br. Jurija. Ta pa je vztrajno trdil, da ničesar ne potrebuje, ker mu itak samostan vse potrebno nudi. Le z nekako zvižajo ga je Don Cekini pregovoril, naj ohrani vsaj za druge reveže. Večkrat je br. Jurija dobitljivost kneza v zadrego spravila. Z ene strani je namreč silno ljubil uboštvo, z druge strani pa se je bal žaliti plemenitega dobrotnika. Kakor je sam ljubil uboštvo, tako je želel, naj ga cenijo tudi drugi v samostanu. Za resnične potrebe samostana je skrbel z zbirco bolj kot katerikoli njegovih prednikov v isti službi, — toda ne za luksuz, razkošje. Kot ljubitelj svetega uboštva je skrbno pazil, da se ni kaj samostanskega pokvarilo, razbilo in da se niso koščki kruha porazgubili ali bili vrženi v nedostojne kraje. Lepo jih je zbral in porabil za reveže. Koliko teh je bilo na ta način nasičenih in okrepčanih. Za celo samostansko družino je izprosil vsakdanjega kruha, on sam pa se je postil skoraj 18 ur. Preskrbel je potrebnega perila za sobrate. Nase pa je pozabil, tako, da so mu morali drugi posoditi, kadar je hotel menjati perilo. Skozi njegove roke je šlo veliko denarja. Sam pa je bil najrevnejše oblečen. — Z eno besedo: br. Jurij se je izredno odlikoval po svoji ljubezni do uboštva. Spominjal se je Jezusovih besed: »Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo.«

Zadnja bolezen, dragocena smrt — pogreb.

Ne bomo opisovali na dolgo in široko, kako se je br. Jurij izogibal vsakega odlikovanja. Zato ga je Bog odlikoval s tem, da mu je dal vide-

ti marsikaj v prihodnost, da ga je rabil istočasno na dveh krajih in mu podelil različne izredne milosti. —

Bližamo se njegovi dragoceni smrti. Čudno! V zadnji bolezni ga je povabila plemenitaška družina Sora na svoj grad. Povabilo je sprejel z dovoljenjem predstojnikov. Tam je preživel zadnje dneve. Tam ga je našla prijateljica — smrt. Med boleznijo je dajal najlepši zgled vdanosti v voljo božjo in potrpežljivosti. Najrajši je molil, dokler je mogel. Rad bi bil šel v cerkev, da bi stregel pri sv. maši. Komaj so ga v sobi obdržali. — Še enkrat je z vso pobožnostjo prejel sv. obhajilo za popotnico v večnost in sv. maziljenje. Nato pa je mirno in vdano izročil svojo čisto dušo Bogu v roke od vseh navzočih objokovan.

Takoj po smrti se je razlil po obrazu br. Jurija sijaj, odsvit blaženosti in nebeške sreče. V grajski kapeli je bila takoj opravljena zanj sv. maša. Nato so rajnega prepeljali iz gradu v samostan v Rimu. Ljudstvo je drlo v obilnem številu skupaj, da vidi še enkrat božjega služabnika. Z velikimi žalnimi slovesnostmi so ga pokopali najprej v samostanski grobnici, — pozneje pa so ga položili v cerkev in sicer tako, da počiva ravno pod večno lučjo pred glavnim oltarjem. Glas ljudstva je bil: »Umrli je svetnik.«

Tako smo v tem spisu spremljali služabnika božjega do smrti. Videl smo, kako je rasel ne-le v starosti, ampak tudi v svetosti in redovni popolnosti. Slišali smo o njegovih bojih in trpljenju, kateremu pa je božja roka podelila tudi veselje. Učimo se od br. Jurija, kako moramo tudi mi sodelovati z milostjo božjo. Dasi ga ne moremo v vseh ozirih posnemati, vendar najdemo marsikaj, kar bi lahko presadili iz vrta njegovega življenja tudi v naš duhovni vrt. Poskusimo! Spomnimo se besed sv. Avgušтина: »Če so svetniki mogli, zakaj ne bi jaz.« Življenje svetnikov in v sluhu svetosti umrlih služabnikov božjih je udejstveni evangelij in nauki Kristusovi. Kakor se je br. Jurij zavaroval pred nevarnostmi sveta, s katerim je moral veliko občevati, enako ali vsaj slično storimo tudi mi. Sredstva pa, ki jih je porabljal so bila: goreča, stanovitna molitev, življenje v neprestani pričujočnosti božji, različna zatajevanja, mrtvičenje, pobožna pogosta navzočnost pri sv. maši, angelska pobožnost pri sv. obhajilu. Poskusimo ga tudi mi posnemati, kolikor je mogoče! Služabnik božji, ki gotovo vživaš pri Bogu nebeško veselje, priporoči nas, da tudi mi srečno dospemo v nebeško domovino. Amen.

Upravnik godrnja...

»Poglejte, p. urednik to je nezaslišana brezvestnost! Nezaslišana brezvestnost! Brezvestnost! Človek bi se zgrizel!«

»Pa kaj vas je pičilo, fr. Generoz, da ste tako nasajeni in se tako držite, kot bi tri dni sam jesih pili?«

»Kdo bi ne skočil iz kože? Vidite p. urednik, tukaj imam okoli sto naročnikov, pa še več se jih bo nabralo, ki dve leti niso nič plačali lista. Ko smo jim poslali letošnjo prvo številko, je prišla številka nazaj s pripombo: Nisem več naročnik. Povejte, p. urednik, ali ni to brezvestnost, ali ni to tatvina? Povejte, če ne!«

»Da, brezvestnost, tatvina! Mi smo morali papir plačati, plačati stroje, plačati črnilo, plačati poštnino in ne vem kolikokrat plačati, naročnik pa ni mogel niti enkrat plačati onih borih 15 dinarčkov. In zdaj odpoveduje list in mi naj se obrišemo za naročnino. Človek bi ne mislil, da je med tretjeredniki toliko brezvestnosti. Tu bi najmanj pričakoval kaj takega!«

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Ob 100 letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja.

Po tolikih duševnih mukah, trpljenju in ponižanju se je tudi zanjo približal dan zmage, ko se je odkrila resnica in je postalo očitno nepošteno in zahrbtno delo njenih nasprotnikov.

Februarja 1884. je prišel v Rim ad limina mons. Bouché, novi škof v Saint-Brieuc, pod čegar jurisdikcijo je spadala hiša Marijinih misijonark v Châtelets. Predložil je papežu Leonu XIII. njihovo zadevo in opozoril, da so vse govorice in obrekovanja, na podlagi katerih je bila m. Marija od Trpljenja odstavljena, popolnoma napačna ter prosil, naj se do kraja preišče vprašanje, glede katerega se je nakopičilo toliko zmot in legend, da so bile prevarjene celo najdobrohotnejše osebnosti. Mons. Sallotti, življenjepisec služabnice božje s. Marije Asunte Pallotta, ki ga je pokojni papež Pij XI. povzdignil v število kardinalov sv. rimske Cerkve, piše, »da je Leon XIII., ki je ljubil resnico in zaničeval zahrbtne in zvite poti zmote in obrekovanja«, zaupal preiskavo učeni in nepristranski osebi, da zadevo natančno in nepristransko preuči. Bil je to p. Eschbach iz kongregacije sv. Duha, konzultor sv. oficija in več drugih rimskih kongregacij, strokovnjak v moralki in zakonskem pravu, ki je sijajno rešil že več zapletenih podobnih slučajev.

Bližala se je odločilna ura. P. general Bernardin je v posebnem pismu na m. ustanoviteljico in njene redovnice določil smernice, ki se jih morajo točno držati: polnomočnemu delegatu dati vse zaželenje informacije in potrebne listine ter mirno pričakovati konca preizkave. Ako bi se ta zavlekla, se bo treba še enkrat obrniti za posredovanje na škofa Bouché, če pa pride odločitev, jo je treba sprejeti, naj bo kakršnakoli. P. general je izrazil upanje, da bo resnica zmagala in da bo toliko preizkušano misijonsko delo obstalo in se razvijalo. Priporočil je iskrene molitve k sv. Jožefu, trdno zaupanje v božjo pomoč ter popolno vdanost v sveto voljo božjo.

Že prej ko mesec dni pozneje je sv. stolica izrekla odločitev. Dne 23. marca je bila s posebnim odlokom m. Marije od Trpljenja zopet ustoličena kot generalna predstojnica misijonske družbe v vse svoje pravice in prstan, ki ga je položila k nogam Brezmadežne, se je zopet vrnil na njen prst. Pravica je zmagala v tej neenaki borbi, ki je trajala brez prestanka

7 let. In m. ustanoviteljica? Ob spominu na prestano trpljenje je izrekla besede, vredne svetniške duše: Tisti, zaradi katerih sem trpela, imajo toliko večjo pravico na mojo hvaležnost! —

Doseženi uspeh ni bil le zmaga m. Marije od Trpljenja, temveč tudi zmaga p. generala Bernardina in gen. def. p. Rafaela. Poln veselja ji je pisal iz Firenze: »Blagoslovljen bodi Gospod, ki je vzel sramoto od svoje dekle in misijonarkam Marijinim, pogreznjenim v globoko žalost, podelil veselje rešitve.« Po mnenju mons. Salottija bi bila m. Marija od Trpljenja težko dosegla svoj cilj, če bi je ne bila p. general in p. definitor tako odločno in vstrajno podpirala in ji s svetom stala na strani.

30. marca 1884., teden dni po popravljeni krivici, je p. general Bernardin poslal m. ustanoviteljici svoj lastni redovni pas (cingulum) z dovoljenjem, da se smejo odslej tudi službeno imenovati »franciškanke« misijonarke Marijine. Ena najprisrčnejših želj m. Marije od Trpljenja je bila s tem izpolnjena.

Lahko si je predstavljati neizmerno veselje, ki so ga občutile njene duhovne hčere, ko so za velikonočne praznike prejele radostno oznanilo p. eksaminatorja Eschbacha: »Aleluja, veselite se: Vaša Mati je službeno vstala od mrtvih!« — Na generalnem kapitlju dne 26. julija so jo misijonarke soglasno izvolile za vrhovno predstojnico, srečne, da morejo s tem počastiti njo, ki si je to pravico pridobila s tolikim trpljenjem.

Naslednje leto, 12. avgusta, je mlada misijonska družba prejela od sv. stolice tkzv. pohvalni dekret, ki je prvi korak za definitivno priznanje reda ali kongregacije od strani najvišje cerkvene oblasti. Istega dne je izšel breve, s katerim se dovoljuje hčeram m. Marije od Trpljenja tudi od strani sv. stolice nositi ime »franciškanke« ter zaprošeni privilegij, da v duhovnem oziru zavisijo od p. generala reda Manjših bratov. — Končno priznanje FMM je prišlo 17. julija 1890. in potrditev družbenih konstitucij 11. maja 1896.

Po breveju sv. stolice je tudi p. general s posebno okrožnico slovesno učlenil FMM veliki frančiškanski družini. V okrožnici se najprej zahvali presv. Devici, da je na ljubezniv način pritegnila k frančiškanskemu redu svoje hčere misijonarke, nato pa določi način vodstva, ki jim ga hoče dati:

»Potrjujemo, da nimamo in da ne bomo nikdar imeli drugega namena in drugega prizadevanja kakor v sestrah družbe ohranjevati obenem z zvestim izpolnjevanjem njihovih konstitucij duha priprostosti, ubožstva in požrtvovalnosti, ki že živi med njimi, in ki jih bo vedno bolj delal vredne njihovega naslova in njihovih dolžnosti kot sestre frančiškanke misijonarke Marijine.«

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Vsem voditeljem tretjega reda.

Zelo lepo prosim, da pri shodu meseca marca napravite, oznanite in toplo priporočite posebno zbirko za tretjeredno tiskarno na Rocnem. Ako bi voditelji pozabili, opozorite jih člani predstojništva. Kaj pa vaša skupščina kot taka, ali je že kaj poslala za tiskarno? Zakaj vendar stiskate denar po blagajnah in po hranilnicah? Vaša hranilnica je zdaj tiskarna. Ven z denarjem, da pride med ljudi! Vsi na delo za tiskarno!

P. HUGO:

Nov protektor našega reda.

Sv. Frančišek je v svojem redovnem pravilu za Manjše brate pod pokorščino odredil, da morajo njegovi vrhovni predstojniki papeža prositi, da določi enega izmed kardinalov, »ki naj bo voditelj, zaščitnik in sva-rivec tega reda, da bomo zmirom podložni sv. cerkvi in stanovitni v katoliški veri«. Red se je tega vedno zvesto držal. Ko je nedavno umrl protektor kardinal Dolci, je zaprosil za novega in ga zdaj dobil v osebi velikega prijatelja reda Salottija. Nedavno, ko sta bila sv. Frančišek Asiški in sv. Katarina Sienska pro-glašena za patrona Italije, je kardi-nal Salotti v dvorani vseučilišča presv. Srca Jezusovega v Milanu navdušeno govoril, zakaj je sv. oče prav ta dva patrona izbral za zaščit-nika Italije. Zato, ker je v njima utelešen genij, duh italijanskega na-roda. Smo sv. očetu lahko hvaležni za takega protektorja. Naj dolgo očetovsko bdi nad našim redom v teh težkih časih!

P. Gemelli o Piju X.

Rektor milanskega katoliškega vseučilišča, p. Avgustin Gemelli, je napisal strokovnjaško razpravo o papežu Piju X. z dušeslovnega sta-lišča, v katerem je specialist. Pravi, da je njegovo življenje, ki se je vilo preko vseh stopenj duhovniškega u-dejstvovanja, od navadnega kapla-na pa do papeža, zgodovinarjem skrivnost, ki so ji skušali priti do dna, a se jim ni posrečilo. Du-

šeslovec ima v tem oziru lažje sta-lišče. Čim bolj se pogloblja v skriv-nost, tem jasneje se mu odražajo tri značilne lastnosti njegovega svetniško izklesanega značaja: ljubezen do uboštva, ponižnost ter neizprosna odločnost in nepopustljivost, ko je šlo za načela. On je živ dokaz, kako velika dela vrši ponižnost, s katero svet ne ve kaj početi.

»Kladivar oderuhov.«

Ta časten naslov si je pridobil bl. Bernardin Felterski, velik ljudski misijonar in socialni apostol 15. sto-letja, katerega 500 letnico rojstva so oz. še bodo v severni Italiji slo-vesno proslavili. Rojen je bil l. 1439. v Feltre. Šestnajstleten je Martin Tomitani, tako se je v svetu imeno-val, stopil v frančiškanski red in je bil 1463. v Mantovi posvečen v mašnika. Kot spokorni pridigar in ustanovitelj takozvanih montov, ne-kakih ljudskih posojilnic, je ponovno preromal vso Italijo. Bil je strah ta-kratnih judovskih vampirjev ljud-stva, ker jim je s svojimi posojilni-cami trgal žrtve, ki mu je prinesel zgoraj imenovani naslov.

Frančiškova bazilika v Asizu.

Dvoje biserov hrani ta bazilika, ki jih na leto tisoče privabi k sebi. Telesne ostanke našega sv. očeta in pa znamenite Giottojeve freske pred-stavljajoče življenje tega božjega o-troka sonca in očeta sončne pesmi. Ob teh se zlasti umetniki naslanjajo. A zob časa jih je začel glodati, da so

bile že v veliki nevarnosti, posebno radi moče in njej sledečemu odstupu ometa. Da jih ne uniči, so odgovorni krogi sklenili, da jih z modernim umetnostnim in tehničnim aparatom zaščitijo. Ker je bazilika po lateranski pogodbi papeška last in je njen vrhovni upravitelj apostolski nuncij pri italijanski vladi, bo delo prvovrstno izvršeno.

Nadškof Jegličev naslednik.

Dr. Ant. Bon. Jeglič je bil naslovni nadškof gareleški. Zdaj je dobil ta naslov Msgr. Gabriel Breynat, iz družbe oblatov Brezmadežne, apostolski vikar vikarijata Mackensie v severni Kanadi, pod katerega spadajo arktični kraji večnega ledu. Zato se ta apostolski vikar imenuje tudi »vikar severnega pola«. Odličen misijonski škof ima že 72 let, a je še vedno na svojem mestu. Zato ga je sedanji sv. oče hotel s tem počastiti, da ga je imenoval za naslovnega nadškofa gareleškega.

Baraga med svetniškimi kandidati.

Ne le mi njegovi rojaki ga imamo za vrednega časti oltarja, ampak tudi tujci. Nedavno je apostolski delegat za Ameriko, nadškof Amleto G. Cicognani, izdal neko knjigo o tamkajšnjih misijonskih pionirjih. Med njimi navaja štiri, ki so kandidati za oltar. Ti so: Msgr. Matija Loras, škof v Dubuque, naš Friderik Baraga, škof marquetteški in dva frančiškana pionirska misijonarja v Kaliforniji Juniper Serra ter Magin Catala. Katoliški »The Register« je prinesel skupno sliko vseh štirih.

Šola za učitelje novincev.

Dominikanci so v Rimu odprli posebno višjo šolo za bodoče učitelje novincev in redovnega naraščaja sploh. Potreba solidne, enotne duhovne in redovne vzgoje jim je vdahnila to misel. Kandidati bodo slušali predavanja iz ascetike in mistike, redovne zgodovine, redovnega prava, liturgije, cerkvenega petja, vzgoje-

slovja in dušeslovja. V vsem tem mora biti vzgojitelj redovne mladine podkovan, če hoče biti uspešen. Gotovo bodo temu zgledu sledili še drugi redovi.

V podporo konvertitov.

V Angliji jih na leto poprečno enajst tisoč prestopi v katoliško cerkev. Med njimi je vedno tudi več anglikanskih duhovnikov, ki še niso oženjeni in gredo po spreobrnjenju navadno v Rim, študirat za katoliške duhovnike. Točasno jih je v rimskem kolegiju sv. Bede, ki je zanje določen, devet. Ker imajo vso drugo zahtevano izobrazbo že za seboj, študirajo štiri leta samo katoliško bogoslovje. Kdor nima sam potrebnih sredstev, ga podpira konvertitsko podporno društvo. Njemu se imajo tudi mnogi drugi konvertiti, posebno oženjeni duhovniki zahvaliti, da jim je bil prestop omogočen. Sicer ima to podporno društvo okrog 50.000 dolarjev letnih dohodkov, a je to še premalo za vse, ki bi radi prestopili, pa ne vidijo možnosti, kako bi mogli v kat. cerkvi kot laiki sebe in svoje preživljati. Kako hvaležni moramo biti Bogu mi, ki smo rojeni v pravi cerkvi in nimamo takih časnih skrbi in žrtev za pravo vero.

Lurd kot izumrl.

V zgodnji jeseni je bilo druga leta v Lurdu še živahno romarsko življenje. Letos je kot izumrl. Hoteli so prazni. Kramarji se zastonj ozirajo po odjemalcih. V baziliki ni nikakih večjih slovesnosti. Niti v najhujši zimi ni Lurd tako mrtev kot zdaj. Se razume, da radi vojne. Možje in fantje so pod orožjem, ženske morajo skrbeti za dom, nihče ne more misliti na romanje, čeprav čutijo, da bi bilo morda zdaj bolj potrebno kot kdaj.

Spokorna procesija.

V noči med zadnjim sept. in prvim okt. so pobožni rimski verni ka-

toličani priredili posebno spokorno procesijo. Opolnoči so zapustili cerkev sv. Pavla zunaj mestnega obzidja in se med molitvijo pomikali proti priljubljeni Marijini božji poti Castel di Leva. Šele ob 4 zjutraj so jo dosegli. Tam so opravili svojo pobožnost in skupno prejeli sv. obhajilo. Namen romanja je bil, da bi nam Kraljica miru skoraj zopet izprosila mir. Procesije se je udeležilo tudi veliko zunanjih vernikov, ki se mude v Rimu.

Boljševiki so še stari.

Dejali so, da se je boljševizem v Rusiji iznorel. Komunizem ki prodira v svet, se je že streznil in umiril. Zato bi se dalo z njim še kako pobotati oz. se ga ni treba več tako bati. No, kar se njegovega sovražstva tiče, so to vsekako prazne sanje. Na Poljskem se je prav takega pokazal, kot je bil. Tamkajšnji katoliški duhovnik Ignac Albert Horecki, ki se mu je posrečilo zbežati, čez mejo na Madžarsko, ve povedati, da so ob zasedbi Lvova 40 tamkajšnjih bogoslovcev v vrsto postavili in jih hladnokrvno postrelili. Duhovniki, drugi intelektualci, večji posestniki, so že v naprej zaznamovani kot protikomunisti in zanje imajo samo svinec.

»Apostol gavgarjev«

V nekem misijonskem listu berem, da si je ta čuden naslov pridobil bl. Jožef Cafasso iz družbe salezijancev. To pa zato, ker je 68 na smrt obsojenih pred obešenjem z Bogom spravil. Za prvega teh se je zavzel, ko je zvedel, da je bil nekdo obešen, med tem ko krajevnega duhovnika ni bilo doma. To ga je tako prevzelo, da je sklenil postati apostol »gavgarjev.« Z vsakim, ki ga je spravil z Bogom, preden je šel na vislice, je raslo zaupanje zločincev do njega. Med obsojenci je bil znan pod imenom »naš prijatelj.« Svojega apostolskega dela med njimi pa ni začel šele takrat, ko je

bil kdo že na smrt obsojen, ampak je predvidene kandidate vislic že prej skušal k Bogu nazaj privedi. Njemu se navadno nobeden ni upiral. Kdor se je, tega nihče drug ni spreobrn timer.

Čudna zamenjava.

V trenutku ko je izbruhnila sedanja vojna, med Nemčijo na eni ter Anglijo in Francijo na drugi strani, je nek nemški parnik med drugimi potniki vozil tudi 40 misijonarjev Družbe božje besede proti daljnemu vzhodu. Parnik je bil pozvan, naj se obrne nazaj proti nemški luki Bremerhaven. Dvajset misijonarjev je bilo takoj mobiliziranih za nemško armado, ker so bili nemški državljani. Ostali, holandski državljani, so bili poslani nazaj v domovino. Pač čudna zamenja, za križ puško in bajonet.

Časnikarjem v album.

Kanadski primas, kardinal Rodrique Villeneuve, je v svojem nagovoru ameriškemu »Narodnemu časnikarskemu klubu« med drugim dejal: »Vaše poslanstvo je biti zvočniki ti-stega moralnega in socialnega reda, ki temelji na človekovih odnosih do Boga. Vi ste edini vzgojitelji mas in s svojimi listi najmočnejša armada. A ne streljajte duš in ne ubijajte vesti!« Ko bi se časnikarji te svoje odgovornosti tudi vsegdar zavedali.

Mirovno romanje.

Portugalci so priredili na svojo največjo Marijino božjo pot v Fatimo, ki se imenuje portugalski Lurd, narodno mirovno romanje. Vodil ga je lizabonski patrijarh kardinal Gonzalvez Cerejeira. Udeležilo se ga je 11 nadškofov in škofov, 200 duhovnikov in 30.000 vernikov. Portugalska je bila iz rdeče Moskve izbrana za prvo tarčo po boljševizaciji Španije. Ves čas španske civilne vojne je trepetala radi svoje usode. Zato ve ceniti blagor miru.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pisмено ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

1. Stara sem že nad 60 let in bi torej že lahko dobivala svoje mesečne prispevke, toda ker se čutim še zdravo in krepko, da lahko naprej opravljam svojo službo, zato bi si rada povišala svoje mesečne prejemke s tem, da bi še nekaj časa plačevala v Podporni odsek III. reda. Ali to gre?

Seveda to gre. Vzemimo slučaj, da kak član ali članica III. reda pristopi v Podporni odsek. Je pa že precej v letih. Po pravilih ima pravico do mesečnih prejemkov, takoj ko doseže 60. leto in sicer brez vsake zdravniške preiskave. Toda večkrat se zgodi, da je kdo zdrav in krepak ter ima obenem dobro in prijetno službo, pa si misli, zakaj si ne bi povišal tiste pokojnine, ki me čaka. Koliko dlje časa plačujem v Podporni odsek svoje mesečne prispevke, toliko višji bodo moji mesečni prejemki takrat, ko bom prišel v leta, da ne bom mogel ali mogla več izvrševati svojega poklica. In čisto prav ima, da tako misli, ker vsak mesec, še bolj seveda vsako leto, mu pomaga, da bodo njegovi mesečni prejemki toliko višji. Kdorkoli bi drugače govoril, bi bil gotovo v zmoti. Sicer je bilo o tem že velikokrat pisano, pa ker je morda eden ali drugi to prezrl in prihajajo na nas vedno tozadevna ponovna vprašanja, zato zopet odgovarjamo.

2. Čutim, da mi pešajo moči, zato sem plačala za Podporni odsek za nekaj let naprej. Ali dobim lahko sedaj mesečne prejemke za toliko let, za kolikor sem jih plačala?

To pa ne bo šlo. Prva leta Podpornega odseka smo sprejemali doplačila pa eno, dve in tudi pet let za **nazaj**. Ozirali smo se pri tem na tiste starejše člane in članice III. reda, ki so bili že v letih, pa niso bili sami krivi, da so tako pozno dočakali ustanovitev Podpornega odseka III. reda. Da ne bi kdo rekel, da se za starejše prav nič ne brigamo, zato smo za prvih pet let dovolili to izjemo. Potem pa smo to izjemo ukinili, ker je itak vsak član III. reda povsem naravno dolžan tudi brati svoje lastno glasilo Cvetje in je zato lahko tudi zvedel o Podpornem odseku III. reda. Če se kdo zaradi nezaupanja ali iz kakršnegakoli drugega vzroka ni hotel pravočasno vpisati v Podporni odsek III. reda, mu mi ne moremo dati potuhe. Če kdo do 40. leta svoje starosti, ki je dopustna za sprejem v Podporni odsek III. reda, še ni prišel do pameti in do spoznanja, da bo tudi zanj prišel nekoč čas, ko ne bo mogel več opravljati poklicnega dela in bo potreboval mesečne prejemke, mu pač ne moremo pomagati.

Če je torej kak član ali članica plačal vnaprej za eno, tri ali pet ali še več let, je to pač njegova zasebna zadeva. Za toliko let, kolikor ima plačano za naprej, je prost plačevanja mesečnih prispevkov. Tako naredijo mnogi, ker so potem bolj brez skrbi, četudi bi bili slučajno kaj bolni ali začasno brezposelni.

Ako bi pa kdo izmed teh, ki so plačali **naprej** za več let, med tem prišel v tista leta starosti in onemoglosti, da ne more več izvrševati svojega poklica in bi želel, da mu Podporni odsek začneja plačevati mesečne prispevke, tedaj se to lahko zgodi, če zdravnik ugotovi, da je to resnica. Kar ima plačanega preveč, to se mu vrne nazaj, takoj ko začne prejemati stalni mesečni znesek Podpornega odseka III. reda.

Prav zato tudi prosimo vse, ki so vplačali naprej, da nam v oporoki, ki naj jo določijo glede tega na Podporni odsek, sporočijo, komu naj v slučaju njihove nenadne smrti izplačamo preveč vplačane mesečne zneske.

3. Prosimo natančne naslove!

Ko se je vršil zadnji občni zbor Podpornega odseka III. reda, je uprava Podpornega odseka poslala vsem članom in članicam vabila na občni zbor. Zgodilo se je pa, da je prišlo precej teh vabil nazaj, kot takih, ki jih ni mogoče dostaviti, ker so naslovljenci med tem spremenili svoje bivališče. Ponovno prosimo vse člane in članice, da naj vsako izpremembo svojega bivališča takoj naznanijo pisмено ali ustmeno v Ljubljani, Frančiškanski prehod, v pisarni Pax et bonum, ali pa lahko tudi to storijo ustmeno ob nedeljah in praznikih popoldne po popoldanski službi božji v župnijski pisarni Marijinega Oznanjenja.

UREDNIK SE ČUDI...

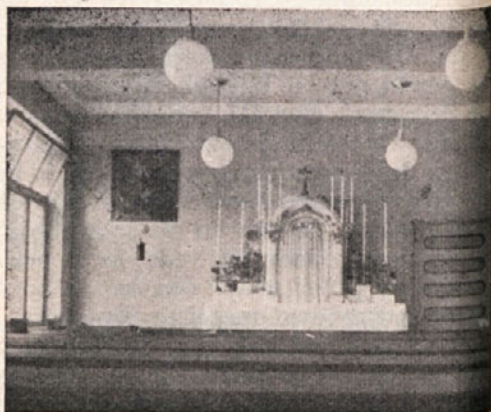
Ali veste zakaj? Čudi se mnogim, ki imajo Cvetje naročeno samo zato, da ga ne berejo. Kako je mogel urednik priti do te ugotovitve. Poslušajte, berite! Že v dveh številkah Cvetja je bilo tiskano, da naj vsak naročnik skuša letos pri naročnini vsaj en dinar primekniti za tretjeredno tiskarno. Mnogi so poslali več kot samo en dinar, ker so razumeli velik pomen nove tiskarne, skoro polovico naročnikov pa je našo prošnjo prezrlo. Niti enega ubogega dinarčka ne morejo žrtvovati za tako važno lastno ustanovo. Ne, ne! Prenagil sem se! Saj takega slovenskega tretjerednika sploh ni, ki bi tega ne razumel, ampak mnogi so prošnjo res prezrli. Tisti, ki je niste prezrli, opozorite svoje znance in prijatelje v III. redu na ta letošnji ljubeznivi davek. Vsaj en dinar za tretjeredno tiskarno. Če več, je pa še boljše!

Večna luč v serafinskem kolegiju

Serafinski kolegij je letos ves napolnjen. Mlajših in manjših je okoli 40. Tudi v klerikatu ni nobene sobe več prazne. Prišli so k nam bogoslovci iz Bosne, ki so prej študirali v Nemčiji, od koder so jih pregnali. Nad vso to serafinsko mladino pa bedi božji Zveličar v tabernaklju v hišni kapelici sv. Frančiška. Pred tabernakljem gori noč in dan

VEČNA LUČ.

To luč že od začetka vzdržujejo dobri tretjeredniki. Saj si ne moremo predstavljati lepše stvari kot je misel in resnica: Ta teden — po dnevi in ponoči gori večna luč po mojem namenu. Ti greš po svojih opravkih, kamor te žene poklic, pred tabernakljem pa pustiš večno luč naj se povziva mesto tebe za Gospoda, ki je vse za nas žrtvoval. Venča luč stane za ves teden 10 dinarjev. Na samostanski porti v Ljubljani, ali pa po pošti pri upravi Cvetja, lahko naročite, da večna luč gori po vašem namenu.

In naj molijo za mrtve ...

(Sv. Frančišek As.)

† Stolni kononik Jožef Šiška — Ljubljana. V Ljubljani je dne 10. dec. 1939. umrl kanonik stolnega kapitlja g. Jožef Šiška. Na praznik Brezmadežne je še v stolnici opravil začetno pobožnost za dan vednega čiščenja: blagoslov, litanije presv. Srca Jez. in sv. mašo, dva dni pozneje pa ga je Bog poklical v nebesa na večno čiščenje. G. kanonik je bil rojen v Hrastju pri Ljubljani 14. marca 1861., v mašnika pa je bil posvečen 7. julija 1883. Ves čas svojega duhovniškega življenja je preživel v Ljubljani. Takoj po novi sv. maši je prišel v škofijsko pisarno tedanjega škofa dr. Misiije. Pozneje je postal ravnatelj pisarne in l. 1906. pa stolni kanonik. Dr. Janez Ev. Krek je imel v pokojniku najboljšega pomočnika. Zelo velike zasluge ima pokojni kot gospodarski strokovnjak pri škofijskih posestvih v Gornjem gradu. Bil je tudi soustanovitelj ljubljanske Ljudske posojil-

nice. Bil je srčno dober človek, ki je vse žrtvoval za bližnjega in kot sin sv. Frančiška, asiškega ubožca, ni zapustil nobenega premoženja. R. I. P.

† **Marija Završnik — Nazarje.** Umrla je Marija Završnik, daleč na okoli znana Predovška mati. Dočakala je visoko starost 86 let. Dolgo vrsto let je bila v III. redu sv. Frančiška. Kot naš oče sv. Frančišek, je tudi ona veliko trpela na očeh. Zadnjih deset let svojega življenja je bila popolnoma slepa. Za veliki križ se je Bogu zahvaljevala. Gospod v presv. Zakramentu jo je pokrepčal vsaki mesec. Pokojna Predovška mati je bila velika dobrotnica samostanske in farne cerkve v Nazarjih. Kadar je bilo treba, je vedno rada priskočila na pomoč. Posebno je veliko žrtvovala za nove nazarske zvonove. Med vsemi farani je pomagala največ. — Bila je tudi velika dobrotnica siromakov. Mnogo jih je kar za stalno vzela

pod streho. Vso njeno dobrotljivost ji je Bog bogato poplačal: blagoslovil je njeno delo in njeno premoženje, ker ga je obračala v dobro. Predovška mati, v večnosti naj vam Bog vse vaše dobrote stoterno povrne!

† **Ana Vehar — Rocno.**

Zopet je posegla smrt v mlado ročensko skupščino tretjega reda. Za Meto Blažič, ki smo jo sredi oktobra spremili na božjo njivo, je eno uro pred smrtjo starega leta odšla od nas Ana (S. Marija) Vehar, dobra žena in blaga mati z Vikereč. Ko je bila 13. aprila 1937. v kapeli sv. Antona na Rocnem ustanovljena samostojna tretjeredna skupščina, je tudi ona pristopila. Že dolgo prej bi to storila, ko bi imela priliko. Saj je bila že kot dekle in pozneje kot žena in mati zgledna, pobožna in globoko verna. Z veseljem se je spominjala svoje vesele, neomadeževane mladosti, katero je preživela v rojstni hiši v Sp. Pirničah, odkoder je prišla pred 40. leti za gospodinjo k Veharju na Vikereč. Njen mož je bil zidarski mojster in zato je poleg gospodinjstva tudi gospodarstvo največ slonelo na njenih ramah. Pridna kakor čebela je v neprestanem delu in naporu vložila v ljubljeno ji domačo grudo vse svoje moči, pa tudi svoje zdravje. Ko je pred 3. leti njen mož odhajal s tega sveta, mu je govorila na smrtni postelji: »Andrej, kmalu pridi še po mene. Ne pusti me same ostati še dolgo na tem svetu.« Po moževi smrti je še nekaj časa vodila gospodarstvo. Ker so jo pa moči vedno bolj zapuščale, je zemeljske skrbi izročila svojemu sinu, sama pa se je še bolj posvetila molitvi. Vsaki dan je šla k sv. maši in k sv. obhajilu na Rocno.

Pred 4. meseci jo je bolezen priklenila na bolniško posteljo. Vedela je, da iz te postelje ne bo več vstala, zato je takoj poklicala domačega g. župnika, da ji je podelil sv. zakramente. Potem je mirno in vdano pričakovala božje odposlanke, ki ji bo odprla vrata v srečno večnost. »Kako hudo mi je, da ne morem več k sv. maši in k sv. obhajilu«, je govorila patru z Rocna, ko jo je prišel obiskat. »Vam bom pa Jezusa na dom prinesel, kadar boste želeli,« ji je odgovoril g. pater. In odslej je prihajal Jezus vsak teden dvakrat k njeni bolniški postelji. »To je moja edina tolažba v trpljenju«, je večkrat izjavila.

Njene ure so se iztekle s starim letom. Umrla je tako mirno, da domači, ki so bili zbrani okrog njene postelje in molili, niti opazili niso, kdaj je zatisnila trudne oči. V lepem številu smo jo spremili na smledniško pokopališče, kjer bo med svojimi dragimi čakala božjega klica: Vstanite mrtvi k sodbi!

Počivaj v miru, draga sestra in spominjaj se nas pri Bogu, kot si obljubila. Tudi mi te ne bomo pozabili. **S. Elizabeta.**

† **Dr. Franc Lozar — Kostanjevica.** Dne 13. nov. 1939. je umrl v Kostanjevici g. dr. Franc Lozar okrajni sodnik. Pokojni ni bil samo temeljit jurist, marveč tudi globoko veren katoličan. Častno mesto, katero je zavzemal kot načelnik okrajnega sodišča, mu ni branilo, da bi ne bil ob enem veren sin asiškega reveža — sv. Frančiška. Ko so prišli škof na birmovanje, jih je on pozdravil v imenu III. reda! Zato ga je tudi vse ljubilo in visoko čislalo. — Veseli se v družbi sv. Frančiška pia anima!

Nove knjige

Pax et bonum. Spominski listi 700 letnice minoritskega samostana v Ptuj. Izdal in založil samostan. Tiskala Mohorjeva tiskarna v Celju. Strani 174.

Zanimiva zgodovinska knjiga, tem bolj ker obsega kos naše domače zgodovine. V uvodni razpravi Fr. Terseglav riše pomen katoliških redov. Zgodovino minoritskega reda nam podaja najodličnejši živeči član njegove jugoslovanske provincije, prezv. g. Dr. Jeronim Mileta, šibeniški škof. Zgodovino jugoslovanskih in slovenskih minoritov ter posebej ptujskega samostana pa je obdelal ptujski gvardijan P. Mirko Godina. Zastopanih je v knjigi še več drugih pisateljev kot: Dr. Franc Stele, Dr. Alojzij Remec, Ksaver Meško, Avgust Kos, Ladislav Mlaker, Franc Alič, Anton Smodič, P. Dr. Marijan Gojkošek in neznan Styricus. Kdor ve, kaj se pravi zgodovinske drobce zbirati in jih kot mozaike nizati v zaokroženo celoto, bo oo. minoritom hvaležen za ta zanimiv prinos k naši cerkveni in narodno-kulturni zgodovini.

Na noge za Baragovo oltarsko čast!

Znani pisatelj Cvetja, p. Hugo dr. Bren, je izdal knjižico: »Baraga v žaru svoje svetosti«. Založila jo je naša tiskarna. Namen knjižice je predstaviti Barago kot svetega moža, ki je vreden časti oltarja. Tretjeredniki! Sezite po tej knjigi. Stane samo 5 din s poštnino vred. Naročilnico dobite v januarski številki Cvetja na platnicah. Izrežite jo, pritisknite nanjo znamko za 25 par. Na drugi strani dopisnico izpolnite in oddajte na pošto! Poslali vam bomo takoj knjigo in položnico. Knjižico lahko dobite tudi v vsakem frančiškanskem samostanu!

ZAHVALA:

Neimenovana se zahvaljuje sv. Antonu in ubogim dušam v vicah za uslišano prošnjo. V zahvalo prilagam dar.

DAROVI

Darovi za tiskarno: Po 1000 din: Troha Ana; po 180 din: Horvat Franc; po 100 din: Seljak Marija, Goričan Antonija, Drogenik (po p. Odilu), Delavsko Konzumno društvo R. Z. Z. O. Z.; po 85 din: Drogenik Marija; po 55 din: Znidarič Ivanka; po 50 din: Govekar Franciška; po 45 din: Planko Alojzija, Kondare Ivana; po 40 din: Križaj Helena, Šander Marija, Šuler Katarina in Angela, Javna bolnica - usmilj. brat. Novo mesto; po 35 din: Marzidovšek J. in Lilija Martin; po 30 din: Kovač Franciška in Arhar Matilda; po 25 din: Logar Marija, Čik Terezija; po 20 din: Dežman Franciška, Ambrožič Franciška; po 19 din: Udovič Franciška; po 15 din: Božičnik Marija, Kovač Franciška, Sotlar Marija, Rihtar Franja, Rožman Elizabeta, Katnič Ivana in Podvinski Anton; po 12 din: Kamernik Helena; po 10 din: Zupančič Marija, Kralj Marija, Turšič Franciška, Mazovec Angela, župni urad Nova štifta, Lampe Franciška, Zamljen Katarina, Veber Antonija, špendal Amalija, šmirmal Rozina, Simončič Lizika, Müller Marija, Plečnik Franciška, Stanko Marija, Toplak Terezija, Velkavrh Jožefa, Vovk Josipina, Bizjak Jernej, Štrubelj Franciška, Babnik Anton, Svete Neža, Ancelj Marija, Kotnik Franciška, Smrtnik Janez, Hrušovar Marija, špenko Ana, Neimenovana, župni urad Komenda, Neimenovana, Golob Marija, Korber Franciška in Kavka Helena; po 5 din: Škerjanec Marija, Sevtik Franciška, Sajevič Angela, Stančič Marija, Kamnikar Ana, Grčman Marija, Veber Nežka, Trdina Ana, Istenič Neža, Grčman Angela, štanta Franja, Kolarič Marija, Cestnik Marija, Polak Ana, Jerala Doroteja, Nemčič Ana, Zidan Marija, Osol Helena, Merkak Ignac, Ivančič Terezija, Vehar Franc, Hrovat Ivan, Dr. Ušeničnik Fr., Avsenek Franciška, Erjavec Antonija, Korez Vincenc, Sotlar Uršula, Horvat Urban, Mali Ana, Hvac Malčka, Bevk Helena, Miheličič Neža, Medija Franciška, Rozman Marija, Brčles Terezija, Križman Uršula, Remič Helena, Spruk Ana, Mihelič Neža, Kočar Marija, Japelj Ana, Pregelj Agata, Cuznar Jerica, Lenasi Ana, Černiver Jožef, Dolničar Ivanka, Tanin Marija, Turk Ana, Završnik Marija, Gorišek Marija, Časer Neža, Sattler Marija, Starec Marija, Ožir Pepca, Šolske sestre - sirotišče - Maribor, Klander Fani, Lesjak Karolina, Pečar Marija, Benčina Marija, Ferjan Ana, Valjavec Marija, Virjent Cecilija, Virjent Marija, Prah Alojzija, Breznikar Jožefa, Pogačnik Marija, Wessner Josipina, Premk Franciška, Žirovnik Rezi, Lindič Jerca, Žust Katarina, Serneč Marija, Mele Marija, Kogoj Marija, Rode Marija, Kavčič Andrej, Okorn Ana, Draksler Franciška, Mlaker Marjeta, Redenšek Barbara, Bezlaj Pavla, Bastarda Ana, Kralj Mitra, Bohinec Franc, Stare Antonija, Zakrajšek Elizabeta, Gantar Jožefa, Ellec Rezi, Vrtovec Milan, Šega Terezija, Košir Ana, Živec Katarina, Šegula Uršula, Pardupsky Marija, Keber Ivana, Štirn Amalija, Paul Julijana, Zalar Marija, Šapla Antonija, Pišec Marija, Primožič Ivan, Bevc Jožefa, Jarc Marija, Gorišek Marija, Barle Ljudmila, Pintar Jožefa, Zavec Amalija, Kores Minka, Rotar Franciška, Šolske Sestre Gorenja Šava Kranj, Zorko Ana, Vodeb Adolfin, Bukowitz Henrik, Kovšca Franciška, Oblak Neža, Kopač Alojzija, Bezlaj Franca, Preželj Marija, Lesjak Marija, Vrhovec Marija, Gorše Ivana, Lušický Marija, Wornig Anton, Istenič Ivana, Pavlin Minka, Bajda Marija, Merhar Cecilija, Dobrovnik Marija, Čizek Josip, Vrisk Helena, Šolske Sestre bolniški dom Kamnica, Brezovšek Justina, Vrh Ivanka, Erzina Marija, Moljk Helena, Čeglar Angela, Podlesnik Ivana, Jager Albert, Šimčič Matilda, Polenc Marija; po 4 din: Hribar Lucija, Zupan Marija, Razbovšek Marija, Fermantin Terezija, Pilko Ana; po 3 din: Končar Josipina, Rupert Jožefa, Murnik Marija, Likeb Alojz, Strle Marija, Vrhovnik Marija, Pirtošek Apolonija, Slana Marija, Močnik Marija, Cimerman Neža; po 2 din: Keršen Ana, Kranjc Ivana, Kramar Marija, Šifrar Marjeta, Jeločnik Zalka, Tomec Marija, Žerovnik Marija, Markič Jožef, Kukovič Marija, Brojan Marija, Sevnik Franciška, Slivšek Marija, Plešnik Ivana, Bolhar Ana, Dolenc Marija, Novak Franciška, Parfant Marija, Kropar Ivana, Mihelak Marija, Semprimožnik Franciška, Ofentavšek Rozalija, Poš Marija, Slapnik Joahim.

Za franciškanske misijone: Po 515 din: Dobnik Marija; po 498 din: Neimenovani; po 200 din: Neimenovana, Neimenovana (za krst pog. otroka Mala Terezika); po 150 din: Božič Danica; po 100 din: Tomažič Marija, Neimenovana (za krst otroka na ime Marija); po 30 din: Dežman Franciška, Jakopič Ana, Gobec Terezija, Šuman Ivan, Müller Marija; po 20 din: Špenko Marija, Sestre Stupan; po 10 din: Cerar Cecilija, Neimenovana, Korošec Elizabeta, Šober Roza, Svete Neža, Repnik Franca, g. Henigman, Miklavčič Katarina; po 5 din: Božič Cilka, Rakovec Marija, Blažič Ivana.

Za Armado sv. Križa: Po 100 din: Žnidaršič Ivanka, Marko Terezija, Neimenovana; **po 45 din:** Brumec Elizabeta; **po 20 din:** Šaupert Marija; **po 12 din:** Jamšek Jožefa; **po 10 din:** Malis Franc, Sterle Marija, Šober Roza, Šlumberger Martin; **po 5, din:** Podreberšek Karolina, Gorinšek Marija.

Za kruh sv. Antona: po 11 din: Krisper Ivana; **po 10 din:** Kavka Helena; **po 2 din:** Babnik Anton.

Novi naročniki: Kapus Stanka, Šimnič Ivanka, Ga. Dobravec, Logar Helena, Kolerič Jože, Povhe Rozalija, Seme Helena, Družina »Štirn«, Zajc Neža, Zakrajšek Karolina, Bolhar Ana, Mlakar Franc, Kocbek Marija, Jazbec Albin, Kokalj Ivana, Gregorič Marija, Sterle Marija, Adam Terezija, Stopnik Minka, Pušič Alojz, Okoren Franc, Kern Terezija, Godnov Frančiška, Otjeršek Marija, Facija Ivana, Pillh Marija, Sattler Antonija, Repnik Franca, Tomc Martin, Gorišek Karolina, Zabavnik Ivan, Štemberger Evgenija, Drozg Otilija, Lubej Martin, Mavrič Marija, Šmojd Katarina, Žvokelj Marija, Kokalj Ivana, Orhovec Jerica, Vinder Marija, Ograjensek Franca, Jelen Marija, Uranjek Helena, Zupanc Marija, Jelen Neža, Mastnak Neža, Mlakar Marija, Preblj Marija, Šprah Terezija, Špelič Rozalija, Praprotnik Jožefa, Ograjensek Frančiška, Urankar Marija, Nanut Frančiška, Petrigoj Frančiška, župni urad Stopiče, Brejc Katarina, Zabukovec Marija, župni urad Mavčice, Sekovanič Joža, Krnc Ana, Levstek Frančiška, Vidmar Matevž, Šoukal Marija.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Franciškinska ulica, poleg Franciškinske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potreščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.